
3 1761 06633228 9

ANDVARES RING.

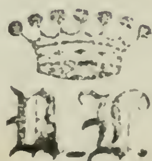
TRAGISK SANGSPIL

I

TRE HANDLINGER MED FORSPIL

AF

C. ROSENBERG, Dr. phil.

KJØBENHAVN.

FR. WØLDIKES FORLAGSBOGHANDEL.

1862.

G. S. Wibes Bogtrykkeri.

Den kyndige Læser vil strax bemærke, at nærværende Digtning for en Del er en fri Oversættelse af Partier i den ældre Eddas Kvad om Sigurd, Brynhild og Gudrun, samt i Vølsunga Saga. Man kunde derfor bebrejde mig, at jeg ikke hellere har forsøgt helt at oversætte hine Digtninger end at omdigte dem og sætte Partier til af min egen Opfindelse, hvad der altid er voveligt. Jeg maa hertil svare, at min fornemste Hensigt netop har været at forsøge en dramatisk Fremstilling af Sagn, der baade ere de mest ophøjede blandt alle Nordens Heltesagn og derhos allerede fra Oldtiden foreligge i en Skikkelse, der er langt mere dramatisk end episk. Det er imidlertid neppe muligt at bringe saadanne Emner paa Scenen uden væsentlig Bistand af Musiken — dertil ere de altfor æventyrlige, stille altfor store Fordringer til Tilskuernes Indbildningskraft —, hvorvel paa den anden Side Hovedpersonerne umulig kunne fremstilles musikalsk; dertil ere de for reflekterende. Formen maatte altsaa af sig selv nærme sig til den antike Tragedies. Men der kunde da ikke blive Tale for mig om

at indlevere nærværende Skuespil til det kongelige Theater, inden jeg havde sikkret mig i det Mindste Løvte fra en anset Komponist om Overtagelsen af Arbejdets musikalske Del. Da dette ikke har lykkedes mig privat, har jeg besluttet at udgive Stykket, hvormed jeg altsaa nærmest henvender mig til Danmarks yngre Musikere, men rigtignok ogsaa i det Haab, at det i en videre Kreds kunde vække Lyst til at lære hine herlige Oldkvad at kjende, som det grunder sig paa, og som, skjøndt de længe have været til i dansk Oversættelse (Finn. Magnussen: „Den ældre Edda", 4de Bind, Kbhvn. 1823), dog endnu ere altfor lidet kjendte af den store Almenhed.

September, 1862.

Forfatteren.

Personerne.

Sigurd, Sigmunds Søn, af Volsungernes Æt, kaldet Fafnersbane.
Atle, Budles Søn.
Brynhild, Budles Datter.
Grimhild, Gjukes Enke.

Gunnar, Høgne, Guttorm,	Gjukes Sønner.
Gudrun, Guldrand,	Gjukes Døttre.
Glømvør, Gunnars anden Hustru, Bera, Høgnes Hustru,	(i tredje Handling).

En Offergode hos Gjukungerne.
En Kriger i Atles Følge.
En Træl.

Chor af unge Terner	(i første Handling).
Chor af krigsfangne Kvinder, deraf: Første, Anden, Tredje Kvinde	(i anden Handling).
Chor af Valkyrier, deraf: Første, Anden, Tredje Valkyrie	(i tredje Handling).

Krigere, Hirdkvinder, Trælle.

Mellem anden og tredje Handling maa tænkes et Tidsrum af syv Aar.

Forspil.

Efter nogle indledende Takter gaar Tæppet op for en Fjeldhule. hvor man ser Grimhild i Færd med at koge Sejd. Gudrun gaar hende tilhaande. Grimhild er sortklædt, Gudruns Dragt er blaa. Begge bære Krone og lange Nakkeslør.

Grimhild
(talende).

Bedre blusse
Baalets Luer!
Syde maa Sejd,
mens Sangen kvædes.

Gudrun
(ligeledes, lægger Ved til Ilden).

God er ej vor Gjerning,
og grue maa jeg,
at os Kval og Kummer
i Kjedlen brygges.

Grimhild
(synger, medens hun lader Gudrun række sig de i Sangen nævnte Gjenstande, og kommer dem i Kjedlen, samt rører om i samme med sin Stav).

Storhavs-Strøm,
strid og kold!
Varme Blotstens-Bæk!
Rind med Rans
den rugende Døs,
rind med Dyrets Dødssuk
sammen i min Sejd!

Rød og ram
Runespaan!
Sødlig Elskovs-Urt!
Arnens Dug,
sortdryppende Sod!
Fyld med Glemsels-Galskab,
fyld med Savn min Sejd!

Lyngfisk led,
løb deri!
Fnys din Edder-Fraad!
Drej dig, Damp,
i daarende Hvirvl!
Blænd med Sandheds Syner!
Fjern er nær og nær er fjern!

Idet hun kaster Hugormen i Kjedlen, stiger en tyk hvid Damp op af denne. Fjeldvæggen aabner sig i Baggrunden, og man ser ud over en dunkel Hede, bedækket med Lig og sønderbrudte Vaaben Foran hviler Brynhild, i Mandsklæder, med Hjælm og Ringbrynje paa, sovende med Hovedet paa sit Skjold; hendes Spyd ligger foran hende paa Jorden. Sigurd træder ind, prægtig rustet. med guldbelagt Hjælm og Skjold, paa hvilket i Rødt er afbildet en Drage. Musiken vedbliver, men dæmpet under de følgende Repliker.

Gudrun
(henrykt).

Aldrig fandtes paa Jorden
fagrere Mand!

Grimhild
(truer ad ham med Tryllestaven).

Ve dig, Sigmunds Søn!
Sandt jeg aned:
falden er Fafner
for din Haand.
Hans Billed bærer du
blankt i Skjold,
og ranet har du
hans Rigdomme.
Men Godt skal du aldrig
af Guldet nyde:
du ved ej, hvis Øjne
nu vogte paa dig!

Sigurd har imidlertid søgt at vække den Sovende. Da det ikke lykkes, drager han sit Sværd og skjærer Hjælmremmen over samt Brynien op. Brynhild vaagner, springer rask op og hilser Dagen med opløftede Arme, hvorved det lange, gule Haar ruller hende ned over Skuldrene. Sigurd træder tilbage, ligesom blændet af hendes Skjønhed.

Gudrun
(heftig og smertelig).

Aldrig skabtes
skjønnere Kvinde.

Grimhild.

Løst er nu, Brynhild,
din lange Dvale;

den Enøjedes
Ord er opfyldt:
kommen er hin eneste
Kæmpe til dig,
der aldrig følte
Frygt i Barmen.
Ei mer skal til Valhal
Mænd du sende:
Skjoldmø-Skrudet
er skaaret af dig.
Nu vil Elskovs Vætte
din Vildhed tæmme;
men uvis er end
din Elskovs-Lykke.

Sigurd har nærmet sig Brynhild og vil kjærlig tage hendes Haand. Harmfuld hæver hun sit Spyd imod ham; men han ser rolig og skarpt paa hende med korslagte Arme. Da hendes Blik møder hans, taber hun Spydet og vender sig overvældet fra ham. Sigurd bøjer sig imod hende og synes at tale kjærlig til hende. Hun fatter sig, vender sig rank og kjæk imod ham og rækker ham sin Højre. Han drager en svær, tredobbelt Guldring af sin Arm og sætter paa hendes. I dette Øjeblik udtrykker Musiken en heftig Rædsel. medens

Grimhild
synger.

Nu bejler du
til din Bane, Sigurd!
Glædeløs gjør dig
Guldet, Brynhild!
Ondt skal Eder times
af Andvares Ring!

Paa Vink af hendes Stav lukker Fjeldvæggen sig. just som Sigurd og Brynhild have sat sig paa en Sten, Haand i Haand og, som det synes, i kjærlig Samtale. Musiken holder op.

Grimhild

til Gudrun, der har kastet sig paa Knæ med Ansigtet skjult i sine Hænder, idet Brynhild rakte Sigurd Haanden:

Datter! Dit Aasyn
dølger du ræd?
Faa kun undtes det
fjerne Ting
at skue for Øje
som skete de nærved.

Gudrun
(farer op).

Vorde dig vrede
alle Vætter stærke,
Moder, slig Men du har voldt mig!
Øde har du lagt mig
Ungdommens blide Dage
og Livets Aar, de lange.
Til hin Helt
min Hu nu kun stunder —
gid jeg laa med udstungne Øjne,
før jeg Sigmunds Søn
fik se og i hans Favn
en anden Kvinde krystet!

Grimhild.

Hm! Mellem dem vil gange,
om grant jeg skjønner,
stærke Disers Domme.
Til dig selv vil ad Aare
Sigurd bejle,
om du agter mig i Alt at lyde!

Vidt i Verden
nu Vølsungen farer
at øve Manddoms-Idræt.
Af sin Visdom Brynhild
varer ham ad
for Vejen til Gjukungers Gaard;
dog lokker ham hid
en lønlig Magt
og hans egen Ungdoms-Trods.
I Hærfærd møde ham
Høgne og Gunnar
og i Venskab Blod de blande;
som Fostbroder følger
Fyrsten med dem:
før Høst vil han staa i vor Hal.
Se da til, at du høvisk
Helten møder:
Slaa dit Haar blankt
over Herderne ud!
Lad Guld prægtigt
om Panden skinne!
Med ringsmykt Haand
du Horn ham række!
Men fremfor Alt
fæste du ene,
alt mens han drikker,
derpaa din Hu,
at du vil hans Elskov vinde:
da blegner Brynhilds
Billed flux
som Stjerne for Sol i hans Sjæl.
Da vil du tykkes ham

dejligst af Alle
og ene hans Elskov værd.
Da drikke vi dit Bryllup;
thi Brødrene gjerne
slig Mand til Maag sig kaare.

Gudrun.

Ha! — Og Brynhild?

Grimhild.

Skal en anden
Bejler finde
og godt Bytte skal hun gjøre.
I Bure vil hun vente
Vølsungens Komme,
tryg bag sin Tryllelue;
thi saa vældige Vætter
hendes Venner ere,
at bred om Buret brænder,
blussende højt,
bragende lydt:
lysende langt
over Lande hen
en Krands af knittrende Luer.
Til Husbond hun ene
den Helt vil tage,
der rider gjennem Flammeringen —

Gudrun.

Og En kun findes —
jeg fatter det vel —
over Mulde, slig Idræt mægtig.

Grimhild.

Dog skal hende som Brudgom
din Broder favne,
om Alt gaar, som jeg aner.
(med overlegen Haan)
Ti! Fuldbyrdes skulle
Skjæbnens Raad,
dem Ingen mægter at modstaa.

Gudrun.

Ak, tungt og fult
vil det tykkes mig stedse,
at Sigurd skal se hende atter.
Men Alt vil jeg lide,
om jeg Livet igjennem
kan bo med ham tilhuse.
(Hun gaar hurtig ud.)

Musiken begynder atter.

Grimhild
(talende, idet hun tager et stort Guldhorn frem).

Asers Visdom
sin Ven hun lærer
og goden Galder
og Glædesruner.
Men heller ej vor Visdom
er vanmægtig
og galdrekyndig
er Grimhild ogsaa.
Fange vil jeg alle
Fafners Skatte:
Jætters Æt dem ejed

fra Oldtids Dage,
Jætters Æt skal atter
eje Guldet,
raade skal Grimhilds Sønner
for Sigurds Ringe.
(syngende, medens hun fylder Hornet af Kjedlen)
Hjælper mig, Jordens
Jætter stærke!
Hjælper mig, Dybets
Dværge kloge!
Odins Ætling,
Asernes Ven
skal famlende falde
og Fafner hævnes.

Hun iler ud med Hornet, medens Teppet falder og Musiken gaar over i Ouverturen.

Første Handling.

Tunet i Gjukungernes Borg. Tilvenstre et stort Bjælkehus med en høj Indgangsdør. Tilhøjre, beskygget af Egetræer, en liden pyntelig Træbygning med kunstig udskaaren Dør. I Baggrunden en Jordvold tvers over Scenen med en Plankeport paa Midten.

Gudrun staar paa Tunet; Hoveddugen og Nøglerne betegne hende som givt Kone. Guldrand kommer hurtig ind igjennem Yderporten, med Blomster i Haaret og i Haanden.

Guldrand.

Er Bud ej bragt
fra Brødrene end?

Gudrun.

Det Seneste ved du.

Guldrand.

Ak, saare mig ængster
Faren, som Gunnar
frister nu.
I Luen lader han
Livet før,
end han gaar med ugjort
Gjerning tilbage.

Haard den Kvindes
Hu maa være,
der byder sin Bejler
slig Baalfart vove.

Gudrun.

Helten huer
Haardhed, tror jeg,
bedre end blodladen Ømhed;
Hvo ved: hans Viv
vorder maaskee
mest elsket af alle Kvinder.

Guldrand.

Du sukker, som var du
selv ej elsket?
Har du glemt, hvad grant
hver Gjæst mon skue
hin Kveld, da Kongen
var kommen til os?
Da Hornet han tog
af din Haand og drak,
da lued fra hans Øjen
Lyn imod dig;
men bævende stod du
med Blus paa Kind,
tavs foran ham.
Da tyktes Hvermand
grant at skjønne
Skjæbnens Dom.

Gudrun.

Mangt gaar ej til,
som Mange tænke;
men mange ere Menneskers Sorger.

Guldrand.

Altfor let ængstes
den Elskovsfulde,
og nødig savner —
har man sagt mig før —
nygift Viv
Nat eller Dag sin Husbond.

En Skare unge Terner er imidlertid kommen ind igjennem Yderporten, bærende Grønt og Blomster.

Guldrand.

Se hid! Paa Marken,
i Morgenstunden,
hvor Duggen sval
i Dale falder,
der sanked og brød vi
Blomster og Kviste,
at hænge hist
paa Hovets Vægge
og strø for Frejas
Fødder selv.
Kom med! Vi synge da
sammen og bede,
at den Mægtige fører
af Flagreluen
ubrændt til Bruden
Bejleren ind.

Gudrun
(afsides).

Bede gad jeg,
at Budles Datter
aldrig maatte træde
over Tærskel her.
(højt).
Gjør kun, Guldrand,
hvad godt dig tykkes!
Ej tør du ved
at ængstes for ham,
siden vor Moder
er med i Færden.
Men ønske vil jeg
og altid bede,
at mindre god
ej Gunnars Viv
vorder ham, end Sigurds
Hustru er Sigurd.

Hun gaar hurtig ind i Huset. Guldrand ser forundret efter hende og gaar dernæst hen og oplukker Døren til Hovet. I dets Baggrund ser man Frejas Billedstøtte, udskaaret i Træ i Legemsstørrelse og smykket med Guldbaand om Haaret og Armringe. Foran i Hovet staar en Træblok, hvorpaa en Guldring ligger. Ved Siden, ved Væggen, ligger Blotstenen, der saavelsom Stolperne bærer Spor af Blodstænk. Imidlertid er Musiken begyndt.

Alle Terner
(synge, knælende).

Folkvangs vældige Frue,
Freja, hellige Vanadis!
Nys du for Gudrun et gyldent
Glædens Tavlbord stilled.

Lad nu og Lykken følge
paa Livets Bølge Gunnar!
Lad ham baade i Ungdommens blomstrende Aar
og naar blegt hans Haar i Høsten graaner
nyde lyksalig en højsindet
Hustrus Elskov!

(De rejse sig og give sig ifærd med at smykke Hovet.)

Guldrand
(synger).

Sal ved jeg staar
saare skjøn,
herlig blandt høje
Himmelborge.
Blaat breder Loftet sig,
blomsterstrøt er Tillien,
tjeldet med grønne Tepper
er trindtom hver en Væg.
Men gylden Solglands
glimrer overalt,
og Salen igjennem
sagte det lufter
altid fra aabne Luger.
Der sidder Odurs dejlige Viv,
drejer sin Rok,
mens hvid over Menneskers Verden
Vinteren ruger,
venter i Længsel sin Mage,
den langvejs Bortfarne.

(Flere Stemmer komme til, idet nogle af Ternerne forlade Arbejdet og nærme sig Prosceniet).

Men, naar Frej sender Sommer
og Solskin over Land,
da stiger ned fra Folkvang
med straalende Følge,
at søge vidt i Verden
den Savnedes Spor,
til Jordens Dale Disen.
Og ved hendes Sukke skjælver
    Skyernes Veje,
suse paa alle Fjelde
    Fyrrenes Toppe,
hæve sig højt med Fraaden
    Havets Vover,
bæver det dybt
    i Bjergenes Rodder.

Guldrand
(alene, medens atter alle Ternerne sysle ved Hovet).

Da rødme alle Roser,
    da brister blidt
    hver Blomsterknop;
i Vinden over Vange
    henflyver, fuldt
    af Fremtidsliv,
Sædens Sommerstov.
    (Flere Stemmer komme atter til).
Og hver en Sangfugls Tunge
taler om Frejas Vælde,
i Floden med sin Finne
Fisken den stumme leger
    og alle Lysets
    Alfer frydes.

Men Ungersvenden møder
i Maanskinsnatten
i Lundens milde Mørke
den Mø, han elsker.
Og mens de favnes, falde
Frejas Taarer:
ved Morgengry de glimre
som Guld paa Enge.

Alle.

Vældige Dis, som volder,
at Verdens Liv
Aar efter Aar forynges,
hør vor Bøn!
(knælende)
Lad, frelst af Faren, Gunnar
føre med Sejr,
brudesmykt til Borgen,
Budles Datter!
Lad Sigurds Viv kun se
lyksalige Dage!
Velsign og begge de unge
Ædlingers Liv,
at fagre Børn de føde
til Fædrenes Lyst!
Da skal alle Lande prise
Pagten mellem de trende Slægter
og end i fjerne Fremtidsdage
Gjukunger, Volsunger, Budlunger blomstre.
(Musiken hører op.)

Sigurd, brynjeklædt, med Andvares Ring paa Armen, træder ind gjennem Yderporten, fulgt af en Svend.

Guldrand.

Ha, hvad er sket,
mens, skilt fra de Andre,
ensom, Kongen
kommer tilbage.

Sigurd
(mørk).

Alt er gaaet, som Gunnar
og — Grimhild vilde.
Snart er Brudeskaren
ved Borgeled.

Guldrand.

Hil dig, Freja!
Frelst er min Broder!
Vi gaa dem med Sang
og sømmelig Hilsen imøde.

Hun iler ud igjennem Borgporten, fulgt af Ternerne.

Sigurd
(til Svenden).

Byd hid i Hast
Husfruen gange!

(Svenden gaar ind i Huset.)

Sigurd
tager Ringen af Armen og ser paa den
(med tilbagetrængt Heftighed).

Fuldt saa fro, som nu,
var Fafners Bane
i hin Stund,
da den stridskyndige,

mandige Mø
med dette Mon han fæsted.
Troskabstegn
tyktes det os være
og Pant, at vi delte
Dragens Arv.
Nu er atter med Skjel
Skatten min:
vi To har Intet
med hinanden at skifte —
uden Harm og Had
og Hævnslag;
thi godt vil neppe
den Gjæve tykkes om
atter at se den Bejler,
der brød sin Tro
og sveg hende alle
svorne Eder.
Ej til sligt Storværk
den Stolte peged,
da hun ægged mig til først
at friste Lykken;
men fremvis var du dog,
fagre Skjoldmø,
da Gjukes Borg
du bød mig sky.
O, glad skal jeg være,
om Guders Vrede
tynger engang
dette Tag i Støvet,
og agte det føje,
om i sit Fald endog

det skulde slaa
mig selv tildøde.
Thi selv har jeg voldet
min Vanskjæbne;
jeg vilde ej agte
hendes Visdoms Ord;
hvor Fare lured,
lokkedes jeg hen —
og blev til Gjæk
for grumme Norner.
(skyder atter Ringen paa Armen)
Hm! Lidet baader det
bagefter
at klage og klynke,
en Kjærling lig,
over Skam og Skade,
man skylder sig selv;
men altid var Odet
os Ætmænd fjendsk.

(bliver Gudrun var gjennem Indgangen til Huset og vender sig bort, som med heftig Afsky)

Hun kommer!
(derpaa leende)
Liden,
lader det til,
er Mandens Glæde
ved igjen at skue
sin unge Vivs
væne Aasyn.
Dog har jeg Haand
om Hals hende lagt
og værd hun tyktes mig

at tage i Favn —
Ej! Vind og Veir
vende sig snart!

Gudrun
(ilende henimod ham)
Hil dig!
(viger forfærdet tilbage)
Herre!
Hvad er hændet? Sig det!
Dit Øje gløder,
og gusten er din Kind,
som var nys du hid
fra Helheim stegen —
Ak, er du saaret, Sigurd,
eller syg om Hjertet?
(afsides, da han ikke gjengjælder hendes Omfavnelse)
Eller er gammel Elskov
gjenopstanden?

Sigurd
(har atter draget Ringen af Armen, med ironisk Lune).

Ej er jeg saaret
eller syg om Hjertet:
Sligt sig sømmed
slet idag
ved min Fostbroders
Bryllupsgilde.
Agt ikke
mit Aasyns Luner.
Men nøje du agte,
hvad nu dig bydes.

Ved Belte bærer du
begge Nøgler
til Guldkisterne.
gak da did
og læg under Laas
og Lukke ned
dette skinnende Smykke!

Gudrun
(griber Andvares Ring, beundrende).

Ha, skjønt prydet
Vil blandt Kvinder kaldes,
hvo saa kosteligt Smykke
i Eje har
og om Arm tør bære.

Sigurd
(heftig og stræng).

Aldrig tør du
om Arm det bære,
skjøndt gridsk du synes
at gribe derefter.
Gak og gjem det!
Grumme Sorger,
Ufred og alle
onde Skjæbner
bryde brat
i Borgen ind
den Dag, da ej længer
dulgt det holdes —
(nølende, med Eftertryk)
og mindst tør din Broders
Brud det skue.

Gudrun.
Tør hun ej? — Hist
er der hændet Noget!
Du bar ej Ringen,
da bort I rede.
Og se: bugtet,
blankskjællet,
trende Gange
Guldormen snor sig.
Jeg saa — mig er sagt —
sligt sjeldent Smykke
plejed at bære
Budles Datter.
O, grant jeg skjønner,
hvad der skede hist:
aldrig Gunnar
evned at kue
hin Vagt af vrede
Hvirvelluer.
Du var ene
Daaden voxen
og ingen Ganger,
Grane undtagen.
Aasyn I bytted,
min Broder og du —
saa mægtig, ved jeg,
er Moders Galder.
Du har traadt
Tryllebaalet!
Du har Bruden
af Bure ledet!

Dig her Haandens Sol
hun sat paa Arm!
Ej sandt? O. Sigurd.
sænk ej Brynet!
Rynk ej Panden!
Ret har Hustru
til at bære Hælvten
af sin Husbonds Sorger.
(griber ham ømt og heftig i Armen)

Sigurd
(støder hende fra sig, med Vildhed).

Led mig falder
din Fritten, Kvinde!
(afsides)
Disse sorte Øjnes
Ild var det,
som med Elskovs Brynde
mit Bryst fyldte,
saa min lyse Mø
af Minde randt mig.
Disse Arme saa fast
i Favn mig knuged,
at jeg nu er bunden
og bastet for evig.
(bryder ud i en Skoggerlatter)
Ingen undgaar dog
Odets Domme,
og snarest styrter,
hvor stærk sig tykkes.

Gudrun
(fortvivlet).

Ved hende hænger
hans Hu ene.
(kaster sig ned foran Frejas Hov).

Sigurd
(med voldsom Anstrængelse for at fatte sig).

Tid er at tie!
Taaber skrige
for hvad dog aldrig
ændres kan,
og engang Alt dog
en Ende faar.
Flyver fjernt kun,
fule Diser
med Lykkevævens
vilde Rester,
den I søndersled
med sorte Fingre!
Lad kun i Luften
Latter skingre!
Magt har I dog ej
mer over Sigurd.
Haan til Løn
for Latter faa I,
vil I fra nu af
nær ham hugge —
(dæmpet)
Hvo Intet ejer,
kan Intet miste.
Men ej skal anden Gang

mit Ord jeg bryde;
sin Hustru skal man holde
helligt Løfte.

(med paany frembydende Lune)

O, med Tiden tæmmes
trodsigst Fole
og lader sig spænde
spag for Plougen.

Gudrun
(knælende).

Vær mig naadig, vældige
Vanadis!
Ledt er mig Livet,
siden Lykken svigted.

Sigurd
(heftig).

Græd ej, Gudrun!
Græm dig ikke!

(afsides)

Hvad ej bedre bliver,
skal bæres med Ære!

(til Gudrun)

Slig Sygdom kommer
sjelden paa mig;
tiere, tror jeg,
times den mig neppe,
og onde Ord
skal aldrig mere
min Hustru høre
fra sin Husbonds Læber:
saa vred vorder han

vanskelig atter.
Men hvad nys jeg bød
og paany dig byder.
det være dig ej
hen i Vejret sagt!
Din Broders Brud
er Brynhild vorden,
fordi hun tror. han traadte
Trylleluen:
aldrig Andet
ane hun tør,
skal hun ej Had
til sin Husbond fatte.
Hold da Tand
for Tunge stedse!
Og Guldringen.
hun gav sin Bejler.
saa godt du gjemme.
som godt du under
dig selv og Sigurd
og din Slægt tillige!

Gudrun.

Glad skal dig Alt
og gjerne. Herre.
og villig din Vis
til Villie gjøre:
men lang Tid neppe
lønlig bliver
den Daad. du for Dagen
dølge vilde.
om storsindet Frue

sin Fæstensgave
nogensinde
savne skulde:
med Bruden vorde den
Brudgommens Eje!

Sigurd
(studser og synes at vakle et Øjeblik, derpaa med et spottende Smil).

Nej!

Gudrun.

Er fattig
Fafners Bane,
eller gavmild Konning
karrig vorden?

Sigurd
(kold og trodsig).

Mit er Monet,
mit faar det blive,
følge saa siden
hvad følge vil.
Fra Fafners Leje
fordum jeg tog det,
da dræbt i Lyngen
Dragen laa.
Siden slap det mig
slet af Hænde —
(halv ved sig selv)
og mer end det
af Minde svandt mig.

Gudrun, der har lyttet spændt, synes her truffen og forfærdet.

Men Ret har hver den,
som Ringen ejer
til at raade for alt
hint røde Guld,
som Grane bar mig
fra Glimmerheden.
Deri under jeg ingen
anden Mand,
saalænge jeg lever,
Lod eller Del.
Men dig vil — hvi ryster du
rædselshvid?

Gudrun
(afsides).

Saa har min Moder Men
i Mjøden blandet
og Helten Uvid
af Hornet drukket!
Ondt vil ende,
hvad ondt er yppet.
(høit)
Ved alle gode Vætter,
gjør som jeg beder!
Vanskjæbner,
skumle, blodige,
sorte Sorger
synes mig skride
truende mod os —
tro mig, Herre:
Bane bringer dig
det blanke Malm!

Sigurd
(rolig).

Slig faldt og
Fafners Tale,
da Edderkilden,
kold og rød,
fra Jættens Hjerte
til Jorden strømmed.
Lidet agted jeg
Ordet dengang;
nu ligger mig mindre
Magt derpaa.
For Gods vil Hvermand
gjerne raade
indtil hin sidste,
sikkre Dag:
det ved man dog, at Hver,
som til Verden fødtes,
skal engang gaa
til Graven heden.

Indledningsmusiken til den følgende Sang begynder. Sigurd tager Gudrun, der hurtig skyder Ringen op under sit Ærme, ved Haanden og stiller sig med hende under Egene tilhøjre for Hovet

Sigurd
(ved sig selv).

Nu skal Brynhild se
Sigurd atter.
Før var nær den Fjerne,
fjern er nu den Nære.

Ternerne med Guldrand i Spidsen træde ind, syngende:

Nu vil Intet tykkes
utroligt paa Jorden,
siden Daad som denne
Dagen har skuet.
Mindes skulle Mænd, indtil
Magterne forgaae,
at Fyrsten gjennem Flammernes
Fylking er reden.

Brudeskaren træder ind, idet Choret deler sig i to Grupper. Forrest gaar Atle med Brynhild, derefter Grimhild og Gunnar, tilsidst Høgne og Guttorm. Lureblæsere gaa foran, Krigere slutte Toget. Det bevæger sig under de følgende Stropher rundt om Scenen, medens en Offergode, der er traadt ud af Huset, tager Plads i Hovet foran Gudebilledet og bag Træblokken. Brynhild gaar med nedslagne Øjne, saa at hun ikke ser Sigurd. Imidlertid fortsætte Ternerne Sangen.

Halvchoret til Højre.

Hvastunget hvæste
hvirvlende Lue,
Skovenes Skræk
mod Sky slog op,
skælvende dundred Jorden.
Men springende frem med fraadende Mund,
stænkende Skum paa staalgraa Bringe,
Grane sin Rytter bar
i Baalet ind.

Halvchoret til Venstre.
(Guldrand Forsangerinde).

Kongens kolde Blikke
kued vilden Lue,

Ildens Slanger bange
slikked Hestens Hove.
Hvislende de sagtnede,
sænked sig og døde:
over Asken,
uden Men,
Bejler bold i
Buret treu.

Alle Ternerne.

Saa er Mod og Manddom
mægtig over Faren . . . . .

Gunnar,

efter at Brudeskaren har ordnet sig foran Hovet, saaledes at han er kommen til at staa ved Siden af Brynhild, afbrydende Musiken og Sangen.

Tier, Terner!
Utidig Lov
huer ilde
den Hæderlystne.
Min er Ærens
mindste Deel.
Ham der
(pegende paa Sigurd)
bør højest
Hæder ydes.
Hvad fattes min Fæstemø?
Hvi falmer din Kind?

Brynhild.

Intet!

Gunnar.

Ej stod jeg,
stolte Mø
som Brudgom med Sejr
ved din Side her,
havde han ej været mig
Ven fuldtro — —
Vid, Sigmunds navnkundige
Søn du skuer,
vor Maag, i al vor
Magt delagtig,
i Alt os Brødre
den bedste Støtte.
Ordholden Fostbroder
fandt jeg i ham.
Ej sin bedste Skat
skaaned han for mig,
selve Sejrfaders
sjeldne Gave:
Grane han laante mig
og mit Liv han frelste;
thi den ene
ændsed ikke,
blandt ædle Gangere,
Ildens Bragen.

Sigurd.

For Meget taler du
om en Ting, Fostbroder,
der ikkun er ringe
Omtale værd.

Brynhild.

Lidet ikkun
lader, kan jeg tro,
sligt Vennestykke
for den Stormodige.
Gjerne gad vist
gavmild Konning
for Venskabs Skyld
skille sig ved det,
som Mangen maaske
meer vilde skatte
end en Ganger af selve
Slejpners Æt.

Gunnar.

Ret du skjønner.
Skyldig er jeg
min gjæve Maag
langt Mer, end du
eller Nogen nu
kan nævne eller vide.
Hvis godt dig huer da
dit Givtermaal
og os undes at leve
lykkelige Dage,
glem da ej, at min Ven
voldte det ene
og yd ham Tak som fortjent!

Brynhild.

Enten godt eller ilde
mit Givtermaal huer mig,

hvad din Ven voldte,
skal jeg vel ham huske
og yde ham Tak som fortjent.

Grimhild.

Se Goden er rede;
i Række staa
til Kvad og Dands
min Datters Møer.
Hvis godt Jer tykkes,
give vi, Atle,
Eders Søster nu
og min Søn tilsammen.

Atle tager Brynhilds Haand og lægger den i Gunnars.

Brynhild
(river heftig Haanden til sig).

End har Brynhild
et Ord at sige;
har du hørt det, skifter du
Hu maaske.
Mig tyktes, en Trolddom
tynged paa mig
og bandt min Mund
i mit Bur histhjemme,
saa jeg flux maatte følge
din Førsel, Gunnar,
og ej kunde sige
hvad paa Sinde laa mig.
Tid er ej
til Tavshed længer.

Hun standser kæmpende med sig selv, men da Gunnar gjør Mine til at tale, afværger hun dette med en bydende Haandbevægelse og vedbliver med fast Stemme:

Vide da Hvermand,
at villig er ikke
Brynhild til sit
Bryllup gaaet.
Min Broder bød mig
Bejleren svare
og maned mig saare
Mand at vælge.
Da vendte jeg mig
til hin viseste As,
og god var mig Odin,
skjøndt gram tilforn.
Hans Vælde yded mig
Værn, som aldrig
bedre fandtes,
mod Bejleres Flok.
Thi tyktes jeg mig
tryg at være
for Alle — Een kun
undte jeg bedre.
Een var der —
det er ej at dølge —,
med hvem jeg i Londom
Løvter bytted
og hvem jeg ene til Dysten
dygtig troede.
Taabelig tog jeg
Træl for Ædling;
thi ædel lod han

i Lader og Aasyn.
Men sin Ed sveg han
nordholden,
ej han Fare
friste turde
for at indfrie sit Ord
som ærlig Kæmpe;
siden har han Elskov
en Anden lovet.

Gunnar.

Hvo er den Nidding?
Nævn ham flux,
og højt jeg sværger,
mit Sværd ham finder.

Sigurd, der hidtil har behersket sin Bevægelse, ler.

Du ler?

Sigurd.

Er til Latter
det liden Grund,
at slig Usling agtes
ædel Kæmpes
Nidkjærhed værd?

Gunnar.

Nævn ham, Brynhild!

Brynhild.

Aldrig siger jeg Mer,
end mig selv mon lyste.
Men nidkjær har du ikke
nødig at være;

deri fejler
din Fostbroder ikke.
Der var en Tid,
jeg tænkte paa hin —
nu er han mig Intet —
et Æmne til Spot.
Derfor er dog ej
du mig kjærere.
En gjæv Mand du,
Gunnar, synes,
og bedre Givte
gjerne jeg undte dig.
Vogt dig for uvillig
Viv at tage.
Min Ed staar fast:
du foer gjennem Ilden.
Men giv mig igjen
godvillig mit Ord!
Det baader bedst
os Begge, tror jeg.

Gunnar.

Ak Brynhild! Brynhild!
Bedre Kaar
undes Gunnar
ingensinde,
end at bo med dig
til Døden sammen.
Da var Sejr mig vis
i hver en Strid,
om du saa mig kæmpe
og selv var med,

da var ej ledt mig
Livet hjemme,
om med dig jeg sov
paa samme Leje.
Da først synes mig Højsædet
sømmelig fyldt,
naar du blandt Gjukes Døttre
som Dronning sidder.

Atle
(afbrydende).

Bed ej, Drot,
hvor byde du kunde!
Ej bør Mand
for Møs Villie
Sejl stryge
eller Stavnen vende
(til Brynhild, med raa Strænghed)
Hvert Vilkaar har Kongen
kjæk opfyldt:
thi skal du holde ham
helt dit Løfte.
Hvem din Givtingsmand
giver dig til,
ham faar du følge
flux som Hustru.

Han lægger hendes venstre Haand i Gunnars højre, hvorpaa denne fører hende hen foran Hovet. Musiken begynder; imidlertid siger med vredladen Kulde

Brynhild.

Advaret er du:
ej du klage;

om heraf Tab
dig times siden.

Følget ordner sig ved Hovet. Ternerne, der have stillet sig i en Række foran Huset, med Guldrand i Spidsen, istemme følgende Sang:

Hil Eder, Aser!
Hil Asynier!
Hil alle hellige Magter!
Læg os paa Læberne
Lykkesange!
Godt kun og Gammen
og Glædesskæbner
times de ædle Tvende!

Guldrand
(træder frem af Rækken).

Den første Sang jeg synger!
vil Fjende Huset brænde,
lad Svig ham Haanden svide
og Sværdslag lønne Færden!

Ternerne
danne en Kreds, idet de to Yderste i Rækken hver give Guldrand en Haand, hvorpaa de gaa rundt efter Takten, medens de synge

Men lad Husbondens Hæder
til Husfruens Glæde
rygtes i alle Riger
og krigsfangne Kongers
Kvinder paa Knæ
Fyrstindens Skobaand binde!

De standse og staa i en Halvkreds omkring

Guldrand.

Den anden Sang jeg synger:
vil Armods Trold dem harme,
o Frej, den fule Gjæst da
til Fjenders Gaard du gjenne!

Ternerne
(som før).

Men fuldtop af Forraad
Fruen kun skue,
mens Nøgle hun bær ved Belte,
og blandt Gjæster ved Gilde
gavmild Drot
tidt Skjaldenes Viser prise!

(som før)

Guldrand.

Den tredje Sang jeg synger:
vil Sygdom hos dem bygge,
o Eir, til øde Sumpe
du aande bort dens Vaande!

Ternerne
(som før).

Men bag hyggende Hegn
det huldeste Kuld,
ret som Ymper i Skov opskyde.
Baade Svende til Fremtids-
Fjenders Skræk
og Møer Moderen lige.

De staa atter i Række foran Huset. Gunnar har imidlertid med den højre Haand taget Edsringen fra Træblokken og rakt den hen til Brynhild, som tager i den med sin højre Haand, medens de række hver sin venstre Haand i Vejret og synes at udtale, den ene efter den anden, et højtideligt Løvte, hvis Ord man maa tænke sig ikke kunne høres for Musiken og Sangen. Idet denne sidste er forbi, lægge de Ringen paa Blokken og staa nu Haand i Haand foran Hovet. Musiken vedbliver dæmpet under den følgende Replik.

Goden.

Vør var Vidne,
vogted strængt
paa Eders Mund — hun, den Mægtige,
som mindes Alt.
Husk at holde
helligt Løvte!
Lænker ligge,
lede Pinsler
fast om Meneds
Fod og Haand.

Sigurd
(afsides, rystet).

Heri er lidet
løjet, Gubbe.

Goden.

Signe Jer Jordens Søn
med Jætters Bane.
(han gjør Hammerens Tegn over dem)
og give Jer Lykke,
mens Livet varer!

Gunnar og Brynhild gaa i Spidsen for Brudefølget over Scenen ind i Huset; nærmest efter dem følge Sigurd og Gudrun, dernæst Atle og Guldrand, o. s. v. Imidlertid synge Ternerne, der nu staa i Række tvers over Scenen:

Straalende Styrke,
Stolthed og Lykke,
ædle Ætters
Ungdomsvælde
træde over Tærskel
i Gjukungers Gaard.

Grimhild,
der er bleven bagest i Skaren, synger:

Saat er Sæden.
snart opskyder
giftig Ufreds Grøde:
ene Grimhilds
Æt skal eje
Sigurds røde Ringe.

(Hun følger efter.)

Ternerne,
trædende ind i Huset, medens Tæppet falder:

Straalende Styrke,
Stolthed og Ungdom
træde over Tærskel
i Gjukungers Gaard.

Anden Handling.

Aaben Mark med enkelte Buske, Skov langt borte; det er Efteraar. Brynhild og Gudrun komme hastig ind. De ere jagtklædte, med opkiltede Skjørter, Bue og Kogger paa Ryggen og Falkehætte paa den venstre Haand.

Gudrun
(seende hen i Luften).

Nu er min øverst, ovenover Glenten.

Brynhild.

Min stiger bedre. Nu slaar den ned.

Gudrun.

Forbi! Glenten slap. Min slaar ned! Den traf! Ha, Glenten rev sig løs.

Brynhild.

Min slaar ned igjen. Den har den. Afsted! Hisset dale de.

Gudrun.

Se, se! De slippe Glenten. Hvad er det?

Brynhild.

Den faldt, den er død.

Gudrun.

Nej — Falkene! Se, de stride!

Brynhild.

Sjælden enes To om En.

Gudrun.

Aldrig saa jeg Falke paa Jagt yppe Kiv med hinanden. Se, hvor de vende sig i Luften.

Brynhild.

Nu vil det vise sig, hvis der er stærkest.

Gudrun.

Se, se! Den Ene falder.

Brynhild.

Det var din. Ha, ha, ha!

Gudrun.

Hvi ler du, Søster?

Brynhild.

Hvi skulde vi være Jævninger i Et mer end i Andet? Rimeligt er det, at min Falk er saa meget stærkere, som min Husbond er større Helt end din.

Gudrun.

Ej er Sigurd ringere end Gunnar i nogen Maade. Han vog Fafner: større Daad spurgtes aldrig.

Brynhild.

Fuldt saa stor Gjerning øvede Gunnar, da han red gjennem Ilden. Og det skede ej i Løndom. Mange vare de, som saa det; men Ingen uden Sigurd og Guderne vide, hvorlunde Ormen blev dræbt. Een Mand var med: ham tog Sigurd af Dage.

Gudrun.

Da han skjønnede, at Regin vilde myrde ham selv. Ondt er det, at du laster Sigurd tidlig og silde, og ilde lønner du hans Taalmod.

Brynhild.

Træl er taalmodig, og sikkert ved man ej heller, hvor Sigurds Fader var. Hans Moder, siges der, var frugtsommelig, da Fjender fældte Sigmund. Kong Alf fandt hende siden ene paa Valpladsen og tog hende hjem med sig. Hærtagen Kvinde var hun da, og hendes Søn blev født som Kong Alfs Træl, hvo saa end hans Fader mon være.

Gudrun.

Idel Løgn taler du, og da var du klogere, om du ikke lastede den Mand, som Alle holde for størst nuomstunder.

Brynhild.

Trøst dig kun med hvad Almuen mener; Sligt passer bedst for en Træls Viv.

Gudrun.

Ti, Brynhild! Jeg døjer det ikke længer. Ringe Helt er Gunnar mod Sigurd. Ham var det, som red

gjennem Ilden — i Gunnars Ham, da Gunnar selv Intet mægtede; saa havde Moder maget det.

Brynhild.

Nej! Nej! Du lyver!

Gudrun

(stryger sit Ærme op, saa at Ringen ses).

Sandhed siger jeg! Kjendes du ved dette Mon? Det gav du Sigurd, da han tren i Buret til dig i Gunnars Skikkelse.

Brynhild

(stirrer forfærdet paa Ringen og styrter ud med et frygteligt Harmskrig).

Gudrun

(fattende sig).

Valhals Guder!
Hvad har jeg gjort?
Var det et Varsel,
I viste os nys,
da hendes Falk
fældede min?
Vare Fuglene Mænds Fylgier?

Hun gaar ud efter Brynhild. Scenen staar en Tid tom, medens Musiken til den følgende Sang begynder.

Scenen forvandler sig til en stor Hal i Gjukungernes Borg. Fire Sidedøre, to helt foran paa Scenen ligeoverfor hinanden, to ligeledes længst tilbage. I Midten af Bagvæggen er Hovedindgangen, en høj Fløjdør. Langs hver Sidevæg løber en Bænk, anbragt paa en Forhøjning, et Trin højere end Gulvet; paa Midten af hver Bænk et Højsæde med udskaaren Ryg og Sidelæn og Piller. der naa op

til Loftet og forestille Gudebilleder. Lyset falder ovenfra gjennem en Aabning i Taget; gjennem denne samt de aabne Fløjdøre, der føre ud til Tunet, ser man Aftenrøden.

Terner af forskjellig Alder. tre mere aldrende end de Andre, staa samlede i Nærheden af Døren foran til Højre for Tilskuerne.

Første Kvinde

(En af de Gamle) synger, idet hun vender sig fra Døren. som hun har tittet ind ad:

Tys! Tys!
Stirrende, stille,
stum hun ligger.
Vogt Jer! Væk ej
Vreden paany!

Anden Kvinde.

Skingrende klang hendes
Skrig gjennem Borgen.

Tredje Kvinde.

Guldvirket Væv rev hun sønder,

Alle Tre.

Kasted sig bleg paa
Bolstret hen,
aad ej, drak ej:
Dødens Billed,
laa med lukte
Læber hun stille.

Alle.

Tys! Tys!
Vogt Jer! Væk ej
Vreden paany!

Musiken standser, idet Sigurd træder ind imellem Gunnar og Gudrun. Han er i Jagtklædning, uden Hjælm, men med en kort Ringbrynje over Kjolen, et lidet Sværd ved Siden og Horn ved Hoften; i sin højre Haand holder han et Spyd. Kvinderne trække sig tilbage til Hallens Baggrund.

Sigurd.

Ej hun sover,
om end med lukte
Øjenlaag
hun ligger stille.
Snarere, troer jeg,
tænker hun paa,
hvordan hun mig
nogen Men skal volde.

Gudrun.

Mig er det,
som Men dig volder
om Ondt af hendes
Harm dig times.
Altfor tidt
tog jeg i Hænde
Skatten du bød mig
skjule stedse.
Aldrig kunde jeg glemme
Guldets Blinken,
og fro i Hu

først jeg mig tyktes,
da, skjult, paa Arm
mig Ormen tynged —
og nu — er jeg blandt Kvinder
kvalfuldest!

Sigurd.

Læg det ej paa Sinde!
Sent eller tidlig
maatte det dog
for Dagen komme.
Sket er sket
og Skylden — (ironisk) Ingens.

Gunnar.

Syv samfulde Døgn
har syg hun ligget.
Til hende ginge
Gudrun og jeg,
Moder og Guldrand
og saa Mange vi ere.
Aldrig et Ord
undte hun Nogen.
Som en Los paa Lur
laa hun og stirred,
som vilde med sit Blik
hun bort os skræmme.

Gudrun.

Af din Hjemkomst ene
Hjælp vi vented,

om du mon magte
at mildne hendes Hu.

Sigurd.

Jeg? Blid Tale
tykkes mig, har jeg ikke
hidtil hørt
af hendes Mund
eller vexlet med hende.

Gudrun
(tøvende og frygtsom).

Vi vide det Alt:
at engang I
hinanden elsked.

Sigurd
(heftig).

Har hun sagt Sligt?

Gudrun.

Før jeg saa dig, Herre,
havde mig min Moders
Mund forkyndt det.

Sigurd.

Stor er Grimhilds
Galdrevisdom!
Og du har ej talt,
da Tid det var.

Gudrun.

Ej syntes Sigurd
selv at mindes
Brynhild længer,
da han bejled til Gudrun.

Sigurd
(mørk).

Nej, glemt var Alt.

Gudrun
udbrydende, efter nogle Øjeblikke at have kæmpet heftig med sig selv.

Tilgiv mig, Herre!
Saa sort en Synd
paa Sind mig ligger —
jeg har ej Skyld
i skumle Daad:
jeg vidste ej,
hvad Velkomst jeg bød dig —,
men Men var dig
i Mjøden blandet.

Sigurd
(med en uvilkaarlig truende Bevægelse).

Ha, Niddingsdaad!

Gudrun
(paa Knæ).

Ja, dræb mig, Konge!
Lad Sværdet kun hævne
Svigen paa mig,

Sigurd
(efter et kort Ophold).

Staa op! Mig kjeder
Klynk og Jammer.
(hen for sig).
Advaret var jeg,
voldte det selv,
at jeg i Gygens
Garn blev fangen:
jeg har her ej Skjel
til at harmes mod Andre.
(til Gunnar. med bittert Vemod)
Men Gunnar, du!
Vil du did mig sende?
og er ej ræd,
at sig rejser atter
af Mindets Gjemme
gammel Elskov?

Gunnar.

Slig er min Tro
og Tillid til dig;
jeg ved, du vil ej
Venskab svige.
Og ræd er jeg,
at hun ruger paa Ondt —
mod sig selv! I Sengen
saa jeg en Sværdsod
mellem Hynderne blinke.
Hendes Hu du bøje,
og mer værd vil mig
dit Venskab tykkes,

end da du først den Fagre
i Favn mig ledte.

Sigurd
(i Tanker).

Langt Liv
levnes neppe
os To, naar vi atter
faa talt sammen.
Dog, end jeg mindes,
hvad jeg Møen loved:
aldrig at vige,
var end vis min Bane.
(Han gaar henimod Døren foran tilhøjre.)

Gudrun
(nærmer sig, med dæmpet Stemme, ligesom prøvende).

Har jeg min Husbonds
Huldskab mistet?

Sigurd
(rækker hende Haanden, som hun kysser).

Tøv i vort Kammer,
til jeg kommer til dig.

Hun gaar ind ad Døren foran tilvenstre. Gunnar trækker sig noget tilbage. Sigurd støder med Spydstagen Døren til Brynhilds Kammer op og raaber:

Rejs dig, Brynhild!
Bag Bjerg er alt
Sol nedsunken;
du sover for længe

Et Øjeblik efter kommer Brynhild ud, i Natdragt, med udslaget Haar og fæstende et iskoldt Blik paa Sigurd.

Gunnar
(ved sig selv).

Naar han kalder,
kommer hun flux.
Mig viste hun liden
Lydighed hidtil.

(Han gaar ud igjennem Hovedindgangen.)

Brynhild.

Hvad gjør dig saa djærv
og dristig, Sigurd,
at du trøster dig til
at tale til mig?

Sigurd.

Hvor Bøn ej baaded
og bliden Tale,
der vilde, vented jeg,
Vreden gavne,
naar du hørte lyde
den Forhadtes Røst;
og Sorg var det os
at se dig, Brynhild,
i slig dødsens Døs
og Dvale ligge.

Brynhild.

Ynk du mig ikke!
Ingen har,
det ved jeg, været mig
værre end du

ved al den Uret,
I øved mod mig.

Sigurd.

Ej er Sigurd
Sagvolder her.
Imod os stode
stærke Skæbner.

Brynhild.

Nidding! Giv kun
Nornerne Skylden;
Ej taler jeg om,
at din Tro du sveg —
den Sag ligger mig
lidet paa Sinde;
men, i Ledtog
med hin lede Troldkvind,
med Sejd og Kærlinge-
koglen drog du mig
til den Mands Arm
og Ægteleje,
hvem ingensinde
jeg ære kunde,
ej engang den Tid,
jeg tiltrode ham
en Idræt, han ej
turde øve selv.
Til Haan har jeg
i Hallen siddet
og I af min Skam
i Skæget lot:

Sligt lønner man ikke
let tilfulde.

Sigurd
(rolig, med et Smil).
Mildere var Møen,
da Mjød vi drak
paa Hindefjeld
af Horn tilsammen.

Brynhild
(truende, med opløftet Haand).
Ha ti!

Sigurd
(griber hende om Haandleddet og ser saa hvast paa hende, at hun slaar Øinene ned og hører paa ham).
Nej, tale
tør jeg derom,
og høre mig skal du,
skjøndt det huer dig ilde,
og se, om Niddings
navnet passer.
Dengang lærte du mig
Lykkeruner:
paa Hornets Rand
de ristes skulde
og Løg i Drikken
lægges og signes,
saa kunde ej Mjød
til Men mig blandes.
Jeg var ej vant
at vogte mig meget,
og al Slags Angst

ussel mig tyktes:
da her i Hallen
Horn mig bødes,
da gik mig dit Raad
i Glemme just,
og Ondt havde Grimhild
gydt i Mjøden,
saa alle de Ord
og Eder, vi skifted,
og, Brynhild, du selv
af Sinde randt mig.
Til en fremmed Mø
for jeg at bejle,
da jeg vilde dig vinde
min Ven tilhaande.

Brynhild.

Ha, Sigurd! Du er
selv da svegen?

Sigurd.

Jeg saa dig sidde
sorgfuld paa Hyndet,
som Svanen hin hvide
paa Voven flyder,
og Sorg mig selv
i Sinde randt,
skjøndt ej dit Aasyn
end jeg kjendte.
Men, da Andvares Skat
jeg atter skued
og holdt i Haand,

da husked jeg Alt
og saa, hvor langt
af Led jeg for —
for sent! Det var sket,
hvad ej skulde ske:
Jeg tav, og du fik
tro, hvad du vilde.

Brynhild.

Og tavs har du hørt
mine Haansord alle!

Sigurd.

Det var min Trøst
at tænke paa,
at jeg dog kunde se,
mens sammen vi bode,
hver Dag dit Aasyn,
til Døden os skilte.

Brynhild.

Saa sagde mit Sind mig
Sandhed dog
hin Kveld, da kjær mig
den Kommende tyktes,
skjøndt for mig tren
en fremmed Mand.
Sigurds Øjen
syntes jeg kjende;
dem kunde Kvindens
Koglen ej skjule;
men tung for mit Syn

en Taage hang,
saa ej jeg mægted
Mer at skue.

Sigurd.

Dybt du sukker.

Brynhild.

Og dog er jeg fro.
Det var ej Daarskab
at dig jeg agted
for ypperst ene
blandt alle Kæmper
og at din Elskovs
Ord jeg trode!
Men Godt har vi ikke
Grimhild at lønne,
og Gjengjæld skyldes
Gjukes Hus.
Lad svigfuld Slægt
Sværdet smage!
Din er jeg, om Ret
skal raade her!
O, at gaa dig ved Siden
i susende Spydstorm,
higende haardt
under Hildurs Skyer
mod Broddenes raslende
Byger frem!
At slukke den blanke
Slaglues Tørst
i Vundevinens

Væld, de røde,
og, naar Hærfader vinker
heden at fare
med Fjendeflokke
til Følge — — —

Sigurd.

Brynhild,

Det baader ikke!
Min Valkyrie var du
i Kampen fordum;
naar Luren lød,
paa luftig Ganger
jeg syntes mig se dig
i sortgraa Sky,
med Flagrelok
og løftet Spyd,
staalklædt stævne
til Stridens Møde,
og aldrig bad jeg
om bedre Lod,
end, naar Timen kom,
at kaares af dig
til Gjæst i Grimners
gyldne Haller —:
Men Alting ej
efter Ønske times,
og ej tør vi svige
svorne Eder.

Brynhild.

Hvad Løfte, List
har lokket fra os,

det gjælder ej længer,
end godt os tykkes.
Og dø skal Gunnar

(da Sigurd, hvem hun i sin Heftighed har nærmet sig og rakt Haanden ud imod, som for at modtage hans Løvte, tier og ryster paa Hovedet, mumlende ved sig selv:)

— eller du — og jeg.

Sigurd.

Ej kan jeg fælde
min Fostbroder —
og dertil maatte dog lægges
end ledere Misdaad,
inden Alt for os
kunde opfyldes,
hvad unge vi engang
hinanden loved.

Brynhild
(meget koldt, fjernende sig fra ham).

Saare sindig
er Sigmunds Arving
og vis Mand,
at han varer mig ad.
Jeg er Gunnars Viv,
han Gudruns Husbond —
(med et Smil)
Saa let er ej her
Forlig at opnaa.

Sigurd.

Godt er det neppe,
hvad du grunder paa,

og ej vil vor Tilstand,
tror jeg, bedres,
om dine Lønraad
lykkes alle.
Husk dog, at gjort
Gjerning ej ændres;
ej hjælper Suk
og Jamren nu . . . . .

Brynhild.

Og jamrer jeg?
(halv ved sig selv)
Skjøndt, jamre kunde jeg;
kold mig Kvalers
Kilde rinder,
saalænge jeg maa dele
Leje med hin.

Sigurd.

Underligt er det
ej at agte
saa gjæv en Høvding
og god Husbond.
I Intet er han mindre
Mand, end jeg,
og Hæder er det hans
Hustru at være.
Ej Kvinde lever,
mer kongelig givt,
end du, om du Alt
vil overveje.
Husk, Ingen modstaar

Møernes Dom;
men lettere, ved jeg,
ligger den paa os,
skjøndt tung, naar den
med Taalmod bæres.

Brynhild.

Ej monne vi ens
i Alting være.
Det vil harme mig mest
blandt haarde Sorger,
om ej blanken Brynje-
bryder engang jeg
i Fafnersbanes
Blod kan rødne.

Sigurd.

Ej vil det, venter jeg,
vare længe,
før hvast Staalet
staar mig i Hjertet.
Men intet saa Ondt
du ønske kunde;
thi længe efter mig
lever du ikke.

Brynhild.

Store Ting
din Tale spaar os;
men lidet er mig
Livet værd,
siden jeg sveg

min svare Ed
kun ham at ægte,
der Ilden kued.

Sigurd
(stærkt bevæget).

Nej, lev du, Brynhild!
For lidt Uret
byder jeg Bod,
som bedst jeg evner:
for Fafners Ringe
raade du skal
og eje dem ene
al din Livstid.

Brynhild.

Slet du synes
mit Sind at kjende.
Men om du end mig
aldrig saa villig
mit eget Gods
til Gave byder,
og er du end Verdens
vældigste Helt,
huske dig skal jeg,
at forhadt var dig
aldrig som jeg
paa Jord nogen Kvinde.
(Hun iler ind i sit Kammer.)

Sigurd.

Andet har Ødet
undt os Tvende

end Kys og Klap
og kjærligt Favntag.
Bedre hued dog
den Haardsindede,
tror jeg, at jeg hviled hende
varm i Favnen,
end bleg, paa blodig
Baare fældet.
Men Ondt er vendt
til det Værre nu!
(Han gaar ud gjennem Hovedindgangen.)

Kvinderne
træde atter fremad paa Scenen under følgende Sang.

Første Kvinde.

Saa I, hvor Brynjen om Kongens Bryst
bævende sig hæved?

Anden Kvinde.

Hørte I grant, hvor den grumme Viv
grueligt ham trued?

Alle.

Nu vil snart brat frembryde
brændende højt mod Himlen
hin Ild, som længe
lønlig har glødet
dybt under Isen dulgt.

Musiken holder op. Det er imidlertid begyndt at mørknes.

Brynhild
(træder atter ud i Hallen, ved sig selv).

Aldrig sagde du
sandere Ord:
vi To skulle følges;
men forrest gaar du!
(til Kvinderne)
Gaar bort! For idag
Eders Dont er endt;
men bed min Husbond
hid at komme.

Første Kvinde.

Hist vi se ham
selv sig nærme.
(De gaa.)

Gunnar
(træder ind fra Hovedindgangen, mørk).

Vanskelig er du
at vække, Hustru!

Brynhild.

Maaske vil jeg tykkes dig
tidsnok vaagnet.
Hvor har du, Gunnar,
Guldringen,
du fik af mig
i Fæstensgave?

Gunnar.

Idel Spot
dit Spørgsmaal er,

og ikke ved jeg,
hvad du mon mene.

Brynhild.

Værd at gjemme
var Gaven dog:
aldrig ejed Konning
saa kostbart Mon.

Gunnar.

Hvad sigter du til?

Brynhild.

At Sigurd sveg dig
og Falsk paa Hals
sin Herre slog:
dig var Skatten
skjænket; hvad dig
tilhører, har han
beholdt og nydt.

Gunnar.

Stor Vægt du lægger
paa liden Ting.

Brynhild.

Og ved du vel,
hvad værd den er?
Med Monet følger
Magt og Ret
til al Granes
gyldne Byrde.

Gunnar
(studsende og heftig).

Ha!

Brynhild.
(med et halvdulgt Smil).

Det vidste Sigurd
vel, da han Ringen
af kjærlig Hu
paa Haand mig satte,
og glemte det ej,
da jeg gav ham den atter.
Men ene min Ægtemand
undte jeg den;
thi kan den af ham
kræves med Skjel.

Gunnar.

Af ond Hu
ægger du mig mod ham,
og ej mer end før
jeg fremmer din Villie.

Brynhild.

Hm! Før mente jeg,
han var mindre Helt
end du, og tungt
tyktes det mig,
at en Usling gjaldt
for Gjukungers Lige.
Nu skjønner jeg bedre
Begges Værd.

Du stod og stirred,
Stakkel! Imedens
han foer hin farlige
Færd for dig.
Hvad den Tappre vandt,
det tog den Fejge
og med fremmed Fugls
Fjær sig smykked.

Gunnar.

Ej fandt man mig fejg
i Fjendestævne.

Brynhild.

Du fælded dog ikke
de Fyrster trende,
hvis Hustruer her
i Hallen sysle
med Trælkvinders Dont:
den Daad var Sigurds.
Ham skulde jeg ejet,
var Alt gaaet ret.
Svarligt har man
sveget os Begge.
Thi lidet kun
ligner du Sigurd
i Mod og Manddom,
har ej i Morgengave
en Val af faldne
Fjender mig givet,
som han havde gjort
var min Husbond han bleven.

Ej heller i Gods
kan du gaa ham nær,
saa længe du lader
vort Liggendefæ
i hans Vold
og Værge blive
og mig sidde fattig
blandt Fyrstekvinder.
Hvad Bod for Brøde
bydes mig nu?
Og hvormed tænker du
at tvætte din Skam?

Gunnar.

Hvad vil du?

Brynhild.

Snart er det sagt:
Sigurd skal du dræbe.

Gunnar.

For heftigt hader du
Helten, Brynhild!

Brynhild.

Af Had eller ej,
højt jeg sværger:
mit Land og Løsøre
lade du skal
og aldrig se
mig selv mere.
Did vil jeg drage,

deden jeg kom,
fare tilbage
til Frænderne hjemme —
sidde vil jeg der
og sove Livet hen —,
hvis du ej volder
Vølsungens Bane
og vorder alle Drotters
Overmand!

Gunnar.

Først du høre —

Brynhild.

Flux du svare.

Gunnar
(fast).

Ej jeg bryder
Brodereden.

Brynhild
(i meget stærk Bevægelse, hviskende).

Du vil ej? Hør da
en Hemmelighed!
Ej kjender du tilfulde
din Fostbroders Troskab:
da i dit Sted
han stod i mit Bur,
tede han sig mer
end du tror eller ved,
som var han dig selv,

og jeg voved ej,
at modstaa min barske
Brudgoms Villie.
Fra Kveld til Gry
gjæsted han hos mig,
og Mer end Ringen
raned han fra dig.

Hun har efterhaanden nærmet sig Kammerdøren. Gunnar følger lyttende. Med et spottende Smil iler hun ind og lukker efter sig. Gunnar synes at ville følge hende, men tvinger sig og gaar langsomt, som i dybe Tanker, ud igjennem Sidedøren tilhøjre i Baggrunden. Imidlertid er Musiken falden ind.

Under samme træder, medens Mørket falder stærkt paa, Gudrun ud fra sit Kammer og siger, medens Musiken vedbliver:

Kveld er kommen;
Kongen tøver,
siger mig ikke,
hvad Ord de skifted.
Men skumrende skride
Skyggerne fremad,
og Baldurs Bane,
bæres mig for,
lurer lumsk
paa hans Liv i Mørket.

Hun iler ud igjennem Hovedindgangen. Scenen er en kort Tid tom, indtil Musiken er tilende.

Derpaa træde Gunnar og Høgne ud fra den bageste Sidedør tilhøjre, som i Samtale.

Gunnar.

Bedst af Alt
er mig Budles Datter,

ypperst ene
af alle Kvinder.
Ej bide mig saa haardt
hendes Haansord,
at jeg ikke desmer
den Mandige elsker,
og før vil jeg lade
Livet, end savne
i Hallen den høje
Husfrues Aasyn.

Høgne.

Slet os sømmer
Sligt at øve,
bryde med Aaraad
Broderlaget,
svige med Sværdet
svorne Eder.

Gunnar.

Ed er ej hellig
mod ham, der sveg
trædsk sin Broder,
da han trængte til ham.
Ingen Anden
elsked jeg blandt Mænd
højt som ham,
og han har haanet mig.
Tidt har han taget
Tak af mig
og lønlig imens
let ad min Vanære.

Høgne.

Uvist det synes,
om sandt hun taler.

Gunnar.

Skulde hun da lyve sig
slig Skamplet paa!

Høgne.

Ej skjønner man let,
hvad hun skjuler i Barm.
Men Mænd som vi Tre
over Muld ej findes,
saa længe vi styre
Landet sammen
og hos os sejrsæl
Høvding lever.
Ej ved man vide
vældigere Slægt,
om Sønner fostres,
Fædrene lige,
og ædel Æt
med Afkom øges.

Gunnar
(dæmpet, ligesom sky).

Godt var det at raade
for røden Malm.
Kom vel i Hu:
os hører det til.

Under denne Replik træder Grimhild, ubemærket af Brødrene, ind fra den bageste Sidedør tilvenstre.

Høgne.

Slet sig sømmer
Sligt at øve.
Ej kan vi svige.
svoren Ed.

Grimhild
(træder frem imellem dem).

Hvo har sagt, I skal svige
svoren Ed?
Ej synes mig her
mine Sønner vise.
I To — ja Eder
er det forment
paa Vølsungs Arving
Vaaben at bære.
Men flere Børn
har Eders Fader avlet.

Gunnar.

Hvad mener vor Moder?

Grimhild.

Mon mørkt jeg taler?
En Broder har I
haardsindet,
ung og udenfor
alle Eder.
Længe har jeg skjønnet,
hvad ske vilde:
thi gjorde jeg Guttorm
gridsk paa Stordaad.

Ulvekjød gav jeg ham
at æde tidt:
blodtørstig
er han bleven og grum.
Ham ægge vi let
til at løbe Spydet,
imens han sover,
i Sigurds Bryst.
(da Høgne synes at ville gjøre Indvendinger)
Tys! tror du
trygt *hans* Liv,
(hun peger paa Gunnar)
saa saare hin
ser sig røbet?
En maa dø —
Dom er falden.
At komme først, er ene
Frelse her.
Tør du tøve,
tvivlraadig,
da mister du Broder
for Maag at spare.

Høgne.

Ej skuer jeg grant,
om godt du raader.
Men Et ser jeg: aldrig
vil atter blandt os
Glæden trives.
For Gunnars Skam
sker ham kun Ret
og Skjel, om han dræbes,

og faa vi vel følge
din Førsel, Moder.

De gaa ud igjennem den bageste Sidedør tilvenstre.

Det er blevet helt mørkt. Man hører Lyden af Storm og Regn. Gjennem Hovedindgangen træde Sigurd og Gudrun, fulgte af en ung Kriger, der bærer hans Brynje, samt Guldrand i Spidsen for Tjenestekvinderne. To Trælle bære Blus, som de sætte fra sig, hvorpaa de gaa ud og lukke efter sig.

Gudrun.

O, bær, som jeg beder,
Brynje, Herre!
Nærved nidske
Norner vaage.

Sigurd.

For tung den er mig;
træt er jeg bleven.
Syv Døgn tilende
Dyr vi beded
Gaa og gjem den!
(Krigeren gaar)
Gram har jeg jo,
hængende ved mit
Hovedgjærde.
Hvo mig søger, slipper ej
saarløs fra den.

Gudrun.

Naar først du selv
er saaret tildøde!
O, bær dog Brynje! —
Blot i Nat! —

Sigurd.

Og hvorfor mindre
imorgen Nat?
Lidet lysteligt
Livet blev mig,
skulde Frygt mig spilde
min faste Søvn.

Gudrun.

Kom i Hu hendes
haarde Trusler!

Sigurd.

Ej har du behov
at huske mig derpaa.
Fuldtvel ved jeg,
hvad hun mig under;
men det ved jeg og,
at aldrig fandtes
Mand, hvem mer
end mig hun elsked.

Han tager et af Blussene og gaar ind i Kammeret tilvenstre. Gudrun kaster sig heftig i Guldrands Arme og følger derpaa efter ham.

Guldrand kaster sig paa Knæ foran Højsædespillernes Billeder Imidlertid synge de andre

Kvinder.

Hør! I det Høje hyler Blæsten,
Hagl imod Gaardens Gavle gjalder.
Ondt er nu i Natten
nærved paafærde.
Asers fule Fjender stævne

frem af Kuldehjemmet!
graabrun Gyge-Ganger tuder
efter Rov i Skoven;
og de Dødes Drauger
paa Dysserne staa.

Guldrand
(knælende, synger).

Vaager, I Valhals
vældige Magter!
Værner mod Uvætter
Valfaders Ætling!

Hun rejser sig, og det følgende Recitativ er halv henvendt til Kvinderne.

Ringen hin rædsomme
rinder mig i Sinde:
bittre Forbandelser
bandtes i dens Glands.
Fire Gange skifted
Skatten Herre,
firdobbelt falder
paa den Femtes Hoved
Vredens Varsel,
at hver sin Ejer
volder den Men og Vanheld.

(synger, knælende)

Nærm dig naadig,
Njords Datter!
Se min Søsters
Sorg og Angest!
Som fra Vang om
Vaaren Sneen,

rinde den fra det
rædde Hjerte!

Første Kvinde.

Bed ej til Freja!
Det baader saa lidet.
Sorg er den Naade,
hun sender os oftest.
Grum hun sig glæder
ved Græmmelsens Taarer,
og den dødvoldende Elskov
er Disen kjærest.

De andre Kvinder.

Thi Norners Dom staar fast:
Hælvten af de Faldne
Freja til sig tager;
men Odin den anden Halvdel.

Anden Kvinde.

Sigrun, ved jeg, søgte
i sorten Midnat
ensom hen til Højen,
hvor Helge lagdes.
Levende hos Dødningen
Leje hun sig redte;
sidenefter selv hun sig
sørged tildøde.

De andre Kvinder.

Thi Norners Dom staar fast:
Hælvten af de Faldne

Freja til sig tager,
men Odin den anden Halvdel.

Tredje Kvinde.

Ingeborg jeg mindes
blandt Møer vænest;
Helte for den Fagre
fælded hinanden.
Men da hun holdt i Hænde
Hjalmars Afskedsgave,
sank hun bleg tilbage
med bristende Hjerte.

De andre Kvinder.

Thi Norners Dom staar fast:
Hælvten af de Faldne
Freja til sig tager,
men Odin den anden Halvdel.

Guldrand
(der har rejst sig).

Tarvelig Trøst kun
os times hos Eder.
Ve kun og Vanheld
og Vaande i kvæde.

De tre Kvinder.

Sød er ej Sandhed,
men Sandhed vi tale.
Længe vi leved
og Lidelser fristed,
Husbond vi misted

og Højhed og Velstand;
selv ved vor Frihed
I Frænder os skilte.

Guldrand.

Tykkes hver Skygge mig
skulende true.
Lyttende vil paa mit
Leje jeg bæve.

(gaar).

Alle Kvinder.

Hør! I det Høje hyler Blæsten;
Hagl imod Gaardens Gavle gjalder.
Ondt er nu i Natten
nærved paafærde.
Længe steg i straalende
Stolthed og Vælde
Gjukungers ældgamle
glimrende Hus.
Nu os tykkes
Timen kommen,
da Lykkens Medbør
løjer af.

Alle gaa ud gjennem Hovedindgangen. Musiken standser.

Grimhild, Gunnar, Høgne og Guttorm træde ind fra den bageste Sidedør tilvenstre, fulgte af en Dreng med en svagt brændende Kjerte. Den følgende Ordvexel maa gaa meget hurtig og dæmpet. Guttorm, der har et Spyd i Haanden, aabner forsigtig Døren til Sigurds og Gudruns Kammer. Man skimter Lys derinde. Han farer tilbage og siger forfærdet, nærmest henvendt til Grimhild:

Han er vaagen derinde!
Han aabned Øjet!
Han saa paa mig.

Grimhild.

Og pusted dig flux
alt Mod af Brystet.
Blødhjertede!
Gak atter ind,
før Uraad mærkes,
og lad Blod springe
for Spydsod!

Guttorm
(iler mod Døren, men standser).

Hans hvasse Øjne!

Grimhild.

Hvassere, tror jeg,
vil Gram bide
din Broders Kjød
og Skammen dig,
naar Skatten vi miste
og han lever
og ler ad os.

Guttorm.

Ha, Blod skal springe
for Spydsod!

Han iler ind i Kammeret, hvor Lyset imidlertid er blevet slukket. Man hører Gudrun raabe: »Vaagn op, Sigurd!« strax efter Vaabenklirren, et Fald og et frygteligt Kvindeskrig. Ved dette kommer Brynhild ud af sit Kammer, ubemærket af de Andre.

Grimhild.

Det rammede!

Høgne.

Hvem?

(Han griber Kjerten og iler ind i Kammeret.)

Grimhild.

Den Rette sagtens.

Høgne
(i Døren).

Død for Døren
Drengen ligger.

Grimhild
(betvingende sin Smerte).

Ha! — Og Sigurd?

Høgne.

Sin sidste
Sejr han vandt,
da, med Braad i Bryst,
sin Bane han hævned.

Gunnar.

Sent skal Mage
til Mandskade spørges.

Brynhild, der ved Høgnes sidste Replik, har grebet krampagtigt om den nærmeste Sidelæn paa Bænken tilhøjre, udbryder i en Skoggerlatter.

Gunnar

(vender sig forbavset mod hende).

Ledere lød mig
Latter aldrig.

Brynhild.

Af Glæde, Gunnar!
Godt det huer
Viv, at villigt
hendes Villie fremmes;
og viser du nu dog
nogen Manddom.

Gunnar.

Ej ler du af Glæde;
liggusten er du,
og nær for Haand
er din Helfærd, tror jeg.

(Brynhild gaar atter ind i sit Kammer.)

Kvinderne, med Guldrand i Spidsen, ile med Blus ind gjennem Hovedindgangen, under følgende Sang:

Hvad Gny af Rædsel ryster
rungende Gjukunge-Borgen?
Hvad ful og forfærdelig Uting
fødte Njørves Datter
nu af sit skumle Skjød?

Guldrand

(der strax er løbet ind i Sovekammeret, derindefra).

(Recitativ.)

Søster! Min Søster!
Se dig dog op!

(i Døren)

Hjælper, Kvinder,
den Jammerfulde!
Over Liget hun ligger
og ligner selv en Død.

De to ældste Kvinder gaa ind. Paa et Vink af Høgne ere imidlertid Trælle komne ind, hvilke nu, medens Musiken vedbliver, bære Guttorms Lig ud af Kammeret og ud gjennem den bageste Sidedør tilvenstre. Grimhild, Gunnar og Høgne følge. Umiddelbart derefter træder Gudrun ud af Kammeret, ledet af Guldrand og den ældste Kvinde, hvilke føre hende op til Højsædet til Venstre og sætte hende i samme. Guldrand bliver staaende oppe hos hende, medens Kvinden træder ned til de andre Kvinder, hvilke strax ved Synet af Gudrun have istemt følgende Sang:

Se dog! O se!
Stirrende gaar hun og stivt som i Søvne,
stille: jeg gyser og gruer ved Skuet!
Ikke hun klager som Kvinder, der lide,
Vrider ej Hænder,
væder ej Kinden
med Taarernes lindrende Tøbrud.

Guldrand
(uden at forlade sin Plads; Recitativ).

Hvo kan blandt Eder Kvinder
kjende mig Raad
til hendes haarde
Hu at formilde?

Første Kvinde.
(Sang, der nærmer sig Recitativ).

Sligt er Bod for Sorg, om
du ser en Anden,

stædt i større Kvide
    stande for dig.
Mig, Gjukedatter, ved jeg
    glædeløsest:
fem Ægtemænd jeg ejed
    og overleved;
mig tvende Søstre døde,
    og Døttre trende.
    og otte Brødre, —
    jeg ene lever.

De andre Kvinder
(synge)

Intet hun ændser,
dit Ord er forgæves;
til anden Tale trænger
den Trøstesløse.

Anden Kvinde
(som »Første Kvinde«).

Langt værre Ve
ved jeg at nævne:
Sønner syv jeg fostred,
    de sank for Sværdsod;
Fjende-Hug min Husbonds
    Hoved kløved;
    Fader, Moder,
    fire Brødre,
    dem paa Vove
    Vinden sveg.
Ligene jeg selv maatte
    lægge tilrette

og jorde, medens Ingen mig
hjalp eller trøsted.
Og i et Aar
det Alt mig hændtes.

Guldrand
(træder rask, som greben af en pludselig Tanke, ned).
(Recitativ.)

Slet forstaa I
Sorg at løse,
skjøndt langt Tid I leved.
Bær Liget hid!

Fire Kvinder gaa ind og bære Sigurds Lig ud af Kammeret paa det blodige Bolster, helt tildækket med et Lagen, samt sætte det foran Gudrun, saaledes, at Fødderne vende imod Tilskuerne. Under en stærk Bevægelse i Musiken river Guldrand Lagenet til Side og siger til Gudrun (talende):

Vend til din Astven
Øjet, Gudrun!
Lad din Mund
hans Læber røre,
som da du favned
Fyrsten karsk!

Gudrun, der hele Tiden har siddet foroverbøjet med Hænderne paa Knæerne og stirret hen for sig, ser ned; hendes Øjne fyldes med Taarer; hun kaster sig tilbage i Stolen, hvorved hendes Haarbaand gaar op, saa Haaret falder hende ned over Skuldrene, og hulker stærkt med Hænderne for Ansigtet.

Alle Kvinderne
(synge).

Slig Graad er Glæde i Sorgen,
gode Alfers Naade.

Strid med Taarerne styrter
størknet Kval fra Hjertet.
Barmen bæver,
blege Kinder
rødme og atter
rinder Livet.

(Musiken holder op.)

Gudrun har imidlertid rejst sig og er traadt ned til Liget, ved hvilket hun knæler, kyssende den Døde.

Guldrand.

Aldrig kjendtes
Kjærlighed, stærk,
over Muld, som Eders,
blandt Mennesker alle.
Glad, min Søster,
saas du aldrig,
ude eller inde,
uden hos Sigurd.

Gudrun
(rejser sig).

Slig var Sigurd
mod Gjukes Sønner,
som et Sværdløg skjønt
opskudt blandt Græs,
eller Ædelstenen,
straaleblinkende,
fæstet klar
over Kongers Isse.
Før og tyktes jeg
Fyrstens Mænd
højere end nogen

Hærfaders Dise.
Nu er jeg saa liden
som Løv i Skove,
af Vejr og Vinde
hvirvlet rundt.

Imedens hun taler, ere Grimhild, Gunnar og Høgne igjen traadte ind i Hallen, uden at hun dog strax bliver dem var. Ved at vride sine Hænder, føler hun Ringen om Armen; hun skyder den heftig af, saa at den ruller hen ad Gulvet. Grimhild lader den tage op til sig og rækker den hoverende til Gunnar, som sætter den paa sin Arm. Imidlertid vedbliver

Gudrun.

Bort, svigfulde
Svartalfe-Værk!
Ondt og Uheld
altid dig følge! —
Ha, Moder! Men
i Malmet bor! —
Ej, Gunnar, af Guldet
Godt du nyder,
for du brød mod Sigurd
Brodereden

Imidlertid er Brynhild traadt ind, i Begyndelsen uset af de Andre, da Kvinderne staa foran hende. Ved Synet af Liget griber hun svimlende om Højsædespillen (tilhøjre) og siger, tvingende sig:

Fagrere var Fyrsten
fordum at se til.

Gudrun
(faar Øje paa hende).

Vanhelds-Vætte!
Ve hin Stund.

den onde, da Sigurd
sadled Grane
og glade de gik
af Gaarde sammen,
Daarskabs Ærind:
til dig at bejle!
(Hun kaster sig atter ned paa Liget.)

Brynhild
(kold),

Gid Mand og Børn
den Menvætte savne,
som nu dig, Gudrun,
græde bad
og i denne Morgen
Mælet gav dig.

Gunnar
(nærmer sig hende).

Tid er det, Brynhild,
Tvist at ende
og Fred at stifte:
stridt er der nok.
Hævnet har jeg
min Hustrus Ære;
men Sejr saa sorgfuld
saa jeg aldrig.

Brynhild.

Volder Sorg dig
Sigurds Fald? — Hm!
Glemt du havde dog,

Gunnar, nylig,
at Blod i Spor
I blandede fordum,
og usæl Løn
lod du ham smage,
fordi han helligt
holdt sin Ed:
hin Nat, da din Moders
Niddingskunst
dulgte mig Kongens
klare Aasyn,
da sov vi To
paa samme Leje;
men guldhjaltet Gram,
hin gode Klinge,
laa, hvasægget,
i Edder hærdet,
mellem os dragen,
til Dagen gryde.

Gunnar
(rystet).

Ha! — Ej ved jeg
værre Kvinde.
Ret og Skjel
skede dig ikkun,
om vi for dine Øjne
Atle nedhugged,
saa du saa din Broders
blødende Vunder.
Myrdet er du,
min Maag, uskyldig,

og du, min Søster,
skal savne stedse
herlig Husbond
og hade Morderen.

Brynhild.

Atle du neppe
nedhugged,
om Magt du med ham
maale skulde.
Engang du selv
det sande skal;
thi endt er Alting
ej mellem Eder,
fordi Baalet har brændt
Brynhilds Legem.

(med en vild Begejstring, da Dagen lysner igjennem Taglugen, seende op mod Himlen)

Nu lider det mod Dag
og Dødens Stund.
Aldrig var jeg
vægelsindet:
En jeg elsked,
ikke Flere. —
ej skal anden Mand
mer mig favne.

Hun river en Daggert ud fra sit Belte og vil støde sig den i Brystet.

Gunnar
(griber hende i Armen).

Du skal ej dø!

Brynhild
(spottende, med en Blanding af vemodig Forundring).

Vil du det hindre?

Høgne
(heftig).

Ingen holde
hende tilbage,
om hun lyster at gaa
hin lange Vei!
og gid hun aldrig vende
gjenfødt tilbage!

Brynhild
(river sig løs).

Ret har Høgne:
hold ej paa mig!

Hun støder sig Daggerten i Brystet, hvorpaa hun segner, saa hun kommer til at sidde paa Bolstret ved Siden af Sigurds Lig. Gudrun farer op. I det Samme siger Brynhild blødt:

Nu, Gunnar, gjorde din Hustru
Godt imod dig!

og, da han med dyb Smerte bøjer sig over hende, ligesom for at tage hende i Favn, afværgende:

Tys! Fandt du før
mig fremvis være,
saa ti og hør
min Tale nu.
Snart I Alle
forsones med Gudrun . . . .

Gudrun.

Aldrig! Jeg farer
til fremmed Land,
vil ingensinde se
Sigurds Drabsmænd.

Brynhild.

Andet mager
din Moder for dig:
samme Skaal som Sigurd
du selv skal tømme
og anden Husbond
til Haande gaa,
skjøndt bedre det sømmed
vor Søster nu
at følge i Døden
sin første Mand.
Dig venter en bedre
Viv, Gunnar;
hende skal du elske
og atter hun dig,
som jeg det skulde,
havde Skjæbnen villet.

(da han, rystende paa Hovedet, synes at ville tale)

Tys!

(til Kvinderne)

Gaa og hent
mit Guldskrin hid.

(En af dem henter det strax i hendes Kammer)

Frem nu træde
blandt Ternerne mine,
hvo Guld af mig

og Gave vil tage
og siden selv
ved min Side bestige
med Staal i Barm
rødbolstret Leje!

(da Alle tie)

Ej er det min Villie,
at uvillig Nogen
for min Skyld
skilles ved Livet.
Dog større Hæder
hændes ej Trælkvind,
end guldsmykt at følge
sin Frue paa Baal.

Første Kvinde.

Giv os Guldet!
Gjerne dø vi.
Længe Livet
ledt os tyktes,
og ej var Brynhild
ond at tjene.

Medens Brynhild uddeler Guldringe til de tre ældste Kvinder, begynder Musiken igjen, saa den næste Replik bliver melodramatisk.

Brynhild
(til Gunnar).

End om Et
agter jeg at bede dig:
vorde vil det
i Verden det Sidste.

Lad Brog saa bred
bygge paa Marken,
at der jeg ved Sigurds
Side kan brænde
og vi Alle rigeligt
Rum maa finde.
Baalet pryde
blanke Skjolde,
Ligklæder
kostelige.
End mine Trælle
om os ligge,
To ved Hovedet
og Høge tvende:
Alting skulle vi
skifte lige.
Atter os imellem,
adskillende,
hint hvasæggede
Vaaben ligge,
som da fordum vi sov
paa samme Leje
og agtedes for eet
Ægtepar.
Men ej skal hisset
Hallens Døre,
de guldbeslagne,
slaa ham paa Hæl,
hvis med mit Følge
han farer heden,
og fattig vil ej

vor Færd tykkes
om Kvinder tre
af kongelig Byrd
og otte Svende
efter os træde.

Hun dør. Gunnar henter Sigurds Sværd og lægger det mellem dem. Teppet falder.

Tredje Handling.

Scenen er samme Hal som i anden Handling. Det er tidlig Morgen. Høgne og Bera træde ud af den forreste Dør tilvenstre; han er rejseklædt, i Kjortel og Kappe med Hjælm paa Hovedet, Skjold og Sværd ved Siden, men uden Spyd eller Brynje; hun er i Hjemmedragt og har en Runekævle i Haanden.

Bera.

Hør af din Hustru
Heldraad, Konge!
Ej til Gilde du gaa
hos Gudruns Husbond.
Ondt mod Eder
Atle tænker,
og tror jeg, hun har villet
vare Jer ad.

Høgne.

Selv har Gudrun
sendt om Hilsen,
med Ord og Skrifttegn
skyndet paa os.

Bera.

Nej, slet i Kvæld
blev Kævlen tydet,
da med Sendemanden
I sad ved Drikken,
og fult lo Vinge,
skjøndt Faa det mærked,
da, mjødsvimle,
I Svar ham yded.
Ved Lampelys
har jeg læst den atter,
og tykkes mig alle
Tegn uægte.
Se, Runer fattes
fler end en,
og vanskaarne
skuer du mange.
Sligt har ej hendes
Hænder øvet:
ej plejed den Vise
vildt at skjære.
Og, om du grant
vil granske efter,
da skal du finde,
først har noget Andet
staaet her
paa Staven ristet;
ændret er det
eller afskaaret:
men hvad har dets Med
og Mening været?

Høgne.

Slet forstaar jeg
Sligt at tyde;
i alle Runer
er Rum til Ondt;
men intet Ondt os
Atle skylder.
Bod for Brynhilds
Bane fik han,
den som selv han æsked:
vor Søster til Viv.
Glodrødt Guld
i Gjæsteskjænk
hos vor Maag os venter, —
og vil han os Andet
aldrig dog vi ræddes,
skjøndt vi Rædsel spørge.

Bera.

Bedsk Drik
brygges Eder hist,
og Snarer til Fald
for Fod Jer lægges.
Vrag ej, Herre,
din Vivs Raad!
End er Tid og Stund
at standse Færden.

Høgne.

Ilde gik det,
om Gjukes Sønner
veg af Frygt

et Fjed tilbage.
Se! Sol er oppe,
sent det vorder.
Alt venter, ved jeg,
Vinge paa os;
ham har vi Ord
og Haandslag givet:
ej kan det atter
ugjort gjøres.

(De gaa ud igjennem Hovedindgangen.)

Gunnar og Glømvør træde ud af Døren foran tilhøjre. Et Øjeblik efter kommer Guldrand ind fra den bageste Dør tilvenstre; hun standser i Baggrunden og lytter til deres Samtale.

Glømvør.

Ak, Gunnar, under Galge-
gren jeg saa dig;
end var jeg, hvor Orme
aad dit Kjød;
Guders Tusmørke
tyktes mig forhaand.
Rødt af din Skjorte
rykket blev
et Sværd, og gjennem Livet
et Langspyd stod dig,
og ved hver dets Ender
Ulve tuded.
Ondt er at melde
sin Mage Sligt.

Gunnar.

Hm! tidt betyde
tudende Hunde

Spydes Flugt
og Fjølners Uvejr.

Glømvør.

Strid saa jeg styrte
en Strøm i Borgen,
over Bænkene bruse
og begge Højsæder
og fra Jer, saa I faldt,
Eders Fødder slaa.
Ak, Gunnar, Gru
din Gang omsvæver!
Dødsmøer saa jeg
i sorte Skrud
i Nat hidkomme:
kysse dig vilde de
og bød dig haste
til Bords hos dem.
O, drag ej did
idag! — eller nogensinde!

Gunnar.

For sent os dette siges:
besluttet er det:
fra fastsat Færd
flyr jeg ikke.
Men vel os vise
Varsler mange
at lang vil knap
vor Livstid vorde.

De gaa ud, Glømvør støtter sig grædende til Gunnars Arm.

Guldrand
(træder frem i stærk Bevægelse).

Ak, Moder! Nu savne vi
mest dit Raad;
men fjernt du færdes
paa Fjeld eller Hede.
Altfor sjelden
se vi dig blandt os,
siden I gjemte
Guldkisterne —
hvor, ved kun I
og Valhals Guder.
Ak, Ve og Vanheld
voldte de Skatte.
Sigurds Lig
ser jeg for mig
og Brynhild bleg
paa Bolstret sidde.
Smilende den Haarde
Hævn begjærer:
snart hun faar den
fuldtop — ak!
Ødt er da Gjukes
gamle Hus,
og ensomt vi Kvinder
kummerfulde
skulle sidde og sørge
blandt sjunkne Mure.

(Hun iler ud.)

Scenen forvandler sig til en højtliggende Plads, over hvilken man har Udsigt til en Fjord, saaledes, at man ved Enden af en Fjældrække, der strækker sig hen fra Højre, ser Noget af det aabne

Hav. Til Venstre foran paa Scenen en Ringmur med en Port. ikke hojere, end at man ovenover Muren kan se Tinderne af et højt Bjælkehus. Ligeoverfor, til Hojre for Tilskuerne, en Lund af Fyrre- og Grantræer.

Ved Scenens Aabning komme fra forskjellige Sider, dels bag om Borgmuren, dels ud fra Lunden, Valkyrier, tolv i Tallet; de ere klædte i korte Kjoler, med Sokkebrog, have Ringbrynjer over Kjolerne og ere forøvrigt væbnede med korte Sværd, Spyd, runde Skjolde og Hjælme, under hvilke deres gule Haar komme tilsyne. Musik.

Alle Valkyrier
(synge).

Sig, hvi Hildurs Søstre
samle sig ved Atles Borgport?
Medløst mødes Dødens
Møer ingensinde.

Første Valkyrie
(peger ud over Søen).

Se, brynjeløse bærer
Bølgens Ganger
frækne Kæmpers Flok
over Fjorden hid.

Anden Valkyrie.

Vrede de vride
Voven med Aarer;
skjærende skrider
Skuden mod Strand.

Tredje Valkyrie.

Paa Landet løb de;
løs gik kjølen,

Bordene brast og
brudt er Masten.

Første Valkyrie.

Men lette med Latter
i Land de springe.

Alle Tre.

Saa haardt haste de
Ødet imøde.

Alle Valkyrier
(Haand i Haand).

Alfader virker,
Vej vise Norner,
Kaare Valkyrier
Kæmper til Fald.
Susende skal snarvinget
Saarfugl nu flyve,
braadhvas skal bide
blodlysten Kamporm.
Paa Brynjethinget Staaltungers
Tale skal runge,
Malm-Maaner mødes
og mørkrøde dale.

(De forsvinde i Skoven.)

Gunnar træder ind, stigende op fra Stranden, og strax efter Høgne, fulgte af en liden Flok Krigere, ligesom de selv kun væbnede med Hjælme, Skjolde og Sværd.

Gunnar
(opbragt).

Galgegjæst
fuldgod er Vinge.

Høgne.

Se, hist han alt
Lighesten rider.
Le nu, om du lyster,
ad din List og pral med,
hvor godt du gjækked
Gjukes Sønner.

Atle træder ud af Borgporten i fuldstændig, prægtig Rustning, fulgt af Høvdinger og en stor Skare Krigere, væbnede med Brynjer, Skjolde, Spyd, Stormhuer, Sværd og Buer; under den følgende Samtale drage de sig i en Halvkreds rundt om Gjukungerne.

Atle.

Hil Gjæsterne mine
Gudruns Brødre!

Gunnar.

Hil dig, Maag!
(afsides, studsende)
I Hærklæder?
(fattende sig, højt)
Din Indbydelse,
Budlung, har vi fulgt;
men slet kun røgted
din Sendemand sit Ærind.
Paa din Bag han løj
og leende meldte,
at vor Svoger lagde
Svigraad mod os.
At høre din Vanhæder
hued os ilde:

thi lod vi ham lide
Løn som forskyldt.

Høgne.
(drillende).

Hist ham holder
et Halsbaand trangt:
fast lukker Løkken
for Løgnens Tud.

Atle.

Min Mand han var:
det mindes I vel,
at Bod mig for hans
Bane skyldes.

Gunnar.

Før tykkes mig, Atle
Tak os skylder.

Atle.

I faa dog falde
tilføje her
og lade mig selv
i Sagerne dømme,
baade denne og hvad Mer
imellem os er.

Høgne
(hidsig).

Os tør du true?

Gunnar
(rolig).

Hvad taler du om?

Atle
(udbrydende).

At I nyde og nytte
som Niddinger og Tyve
hvad ej er Eders,
men Andres Eje.
For syv Aar siden
Sigurds Enke
tilægte jeg fik;
men Fafners Leje,
hint Gods og Guld,
som Gudrun arved,
da hendes Husbond
heden foer,
det gjemte bort
hans Banemænd,
endog det burde
med Bruden fulgt.
Mig Andvares Skat
med Skjel tilhører
og Kisterne baade:
nu kræves de af Jer,
og neppe det nytter Jer
Nej at sige.

Høgne
(leende).

Helt har nok ikke
den Hængte løjet.

Gunnar.

Ej du fæsted
en fattig Brud.
Medgivt god
gav vi vor Søster:
efter vor Fader
fuldt ud Arven,
røde Ringe,
rige Klæder,
folkerigt Fylke,
faste Borge,
tredive tro
Trælle tillige —
Alt hvad vi loved,
lode vi følge:
Selv du tog det,
og sagde dig være
fuldt tilfreds:
nu faar du nøjes!
Med Uret kærer du
og kræver Mere.
Thi det mindes du, Maag,
at Magt vi havde
som Givtingsmænd
for Gjukes Datter
dig helt at nægte
hendes Haand og Medgivt.
Men med Brynhilds Broder
bedre mig hued
Fred at vinde
og Venskab holde;
thi agted vi ej.

at Ondt os Gudrun
varsled, om dig
i Vold hun gaves.
End lode vi værre
Lod hende times:
Glemsel gav hende
Grimhild at drikke,
saa at blind hun lod sig
bøje og lede.
Uret gjorde vi
vor ædle Søster;
men Ondt har vi ikke
af Atle forskyldt.

Høgne.

Giv ej slig Stavkarl
gode Ord!

Atle
(overmodig).

Syv Aar sad jeg,
samled Styrke,
for med Tvang at tage,
naar Tid var kommen,
hvad ej med det Gode
I give vilde.
Min er nu Magten,
mærker I vel.
Sig mig da Skattens
Skjulested:
herhid jeg lader den
hente, og, staar den

hist i min Hal,
i Hænde mig given,
da fare flux I
frie herfra.
Ubødet være da
Vinges Drab!

Høgne
(haanlig).

Lemfældig Dommer
fandt vi, Broder.
Bød nu for dig,
Blegnæsede!

Han styrter med draget Sværd ind paa Atle, medens Gunnar og Følget drage Sværdene. Idet Atle viger tilbage for Høgne og løfter Armen for at give sine Krigere Tegn, hvilke alt have hævet Buerne til Skud, styrter Gudrun ud af Borgporten og griber Atle i Armen.

Gudrun.

Flux sænker Buerne,
Budlungekæmper!
(Krigerne adlyde uvilkaarligt.)

Atle
(forbløffet og opbragt).

Ha, Kvinde! . . . .

Gudrun
(uden at agte paa ham, idet hun træder hen til Gunnar og Høgne og kjærlig lægger Hænderne paa deres Skuldre).

I kom dog,
kjække Brødre.

Ak, slet I raaded
Runerne mine.

Høgne.

Vanskaaret havde dem
Vinges Haand.
Hist faar Tossen betalt
sin Troskabs Løn.

Gudrun.

Ha, magtløs vil da
min Mægling være,
og nytter det lidet
om Forlig at tale.

Atle.

Ej, hvis de ville
min Villie gjøre.

Gunnar og Høgne.

Nej!

Gudrun.

Saa skal det ske,
hvad Skjæbnen vil.

Gunnar.

Godt har du, Gudrun,
gjort imod os;
men Ondt har vi dig
voldet ofte.

Gudrun
(forundret, ligesom med Møje huskende sig om).

Hvad mener du? — Mangt jeg
mindes fra fordum —
om Sigurd og Brynhild
en Saga mørk
og grumme Sorger,
jeg selv har fristet;
men Alt det en dunkel
Drøm mig tykkes,
længstforgangne
gamle Tidender.
Lad sove i Sind
den Sorg, som randt!
Nok har jeg af nyskabt
Nød at bære,
mens hos forhadt
Husbond jeg lever
og Børn af Budles
Blod jeg maa fostre
og se Jer i Snarer
snuble og falde.
Ak, bedre var det, Brødre,
om, brynjeklædte,
med Folkefølge
I færdedes her.
I Sadel skulde I sidde
solklare Dage,
lade Møer græde
over gustne Lig
og Atle indgaae
i Ormegaarden —

for Eder er nu
Ormegaarden rede.

Gunnar.

For sent er det, Søster,
at samle Hærmænd;
lang Vej ligger
til det Land, hvor vi fødtes.

Atle
(griber hende i Armen og kaster hende tilside).

Bort nu fra Pilenes
Baner, Kvinde!

Idet, paa et af Atle givet Tegn, Skytterne sende en Pileregn mod Gjukungerne, som dække sig med deres Skjolde, trænge Gunnar og Høgne Atle til Side og bane sig Vej ind i Borgen tilligemed deres Mænd, hvorpaa Atle og hans Krigere følge efter, saa at Gudrun bliver ene tilbage. Musik begynder, antydende Kampen i Frastand.

Gudrun
(talende).

Ha, nu er Nidding
Norners Yndling!
Histinde myrde de
min Moders Sønner.
O Kvaler knuge mig,
kolde, bittre.
Vidløs staar jeg,
vaabenløs!
O, havde jeg Sværd
at svinge for Brødrene!

Imidlertid ere Valkyrierne komne frem fra Lunden

Første Valkyrie
rækker hende et stort Sværd, syngende:

Gave god dig
Guder yde:
kjæk i Kamp du
Klingen svinge!
Lad blinkende Saarild i Barmen
brænde dybt din Fjende!
Saarløs selv du til Odin
sender alle Atles Frænder!

Gudrun
(griber Sværdet, talende).

Være du, Vætte,
Hvosomhelst:
hil dig for Gaven
og Hævn over Atle!

(Hun iler ind ad Porten.)

Imidlertid have de andre Valkyrier bagved syslet med en Væv, hvilken de rejse, naar Gudrun forlader Scenen. Væven er saaledes dannet, at Bommen, der har Skikkelse af et Spyd og til hvilken Trendegarnet er fastgjort, hviler med hver Ende paa et Par over Kors sammenbundne Spyd. Trendegarnet, der ser ud som Trevler af Skind, hænger altsaa, naar Væven er rejst, lodret ned og er forneden fastgjort til Dødningehoveder i Stedet for Stene for at holde det stramt. Islætten føres med Skyttelen, der har Form af en Pil og hvori Spolen sidder, frem og tilbage mellem Trendegarnstraadene, og, for hver Gang den er ført igjennem, slaas den fast nedenfra med et Slagbord, der ser ud som et kort bredt Sværd. Medens de opstille Væven, synge

(1.)

Alle Valkyrier.

Varselstegn for Valfald,
Væven højt vi rejse,

Blodindsprængt, udspendt paa
Spyd til Asers Glæde.

Første Valkyrie
(tager Skyttelen).

Menneskeslægtens
mægtige, gamle,
høje, skygraa
Skjæbnevæv.

(Hun sætter sig paa en stor Sten og giver sig til at væve.)

Anden Valkyrie.

Den vi trended med Dræbtes Tarme,
tynged med Dødninghov'der.

Tredje Valkyrie.

Skudsnar Pil er Skyttel,
skaaret af Jern er Spolen.

Alle Tre
(medens Anden Valkyrie tager Sværdet).

Og med Sværd til Slagbord sammen
vi slaa rødladen Islæt.

Alle Valkyrier
(medens Anden Valkyrie slaar Væven).

Og med Sværd til Slagbord sammen
vi slaa rødladen Islæt.

(2.)

(Vævningen fortsættes imidlertid paa den antydede Maade.)

Væve skal vi og virke!
Vide, naar Gnyet gjalder,

vækkes Slægten af Slummer:
Sligt bød Norner os skjøtte.

Første Valkyrie.

Hrist og Rota,
Hildurs Veninder!
Gunn og Gøndul
og Geirskøgul!

Anden Valkyrie.

Hvor vor Fod henstævner, flygter
Frygten af Mandens Hjerte.

Tredje Valkyrie.

Liv for Ære han lader,
ler selv Døden imøde.

Alle Tre.

Saadan yppe vi Strid og Storværk
stedse blandt Askurs Sønner.

Alle Valkyrier.

Saadan yppe vi Strid og Storværk
stedse blandt Askurs Sønner.

(3.)

(som før.)

Væve skal vi og virke
Vrede Kæmpers Samgang,
Bryn mod Bryn og flænget
Bryst og kløvet Pande.

Første Valkyrie.

Tid er ej længer
Liv at spare!
Kaare Val, er
Valkyriers Dont!

Anden Valkyrie.

Thi skal rigt, hvor Gunnar rammer,
risle Vunders Kilde.

Tredje Valkyrie.

Rundhaandet Beras Husbond
heden Saarvin skjænke!

Alle Tre.

Ej af Atles Frue fange
hans Frænder gjæstmild Hilsen!

Alle Valkyrier.

Ej af Atles Frue fange
hans Frænder gjæstmild Hilsen.

(4.)

Nu er Væven vævet.
Vide Lig nu ligge.
Bære vi blodigt Værk for
blege Norners Aasyn.

Første Valkyrie.

(rejser sig og river det vævede Stykke fra Bommen samt løfter det højt i Vejret)

Sangrid og Svipul!
Skuld tillige!

Hladgunne, Hløkk
og Hjørthrimul!

Anden Valkyrie.

Nu er Rædsel rundt at skue,
rød staar Sky paa Himlen!

Tredje Valkyrie.

Sagte fra Skov sig snige,
sultne, Hærfaders Hunde.

Alle Tre.

Men med Frydeskrig hans Fugle
flokkes, hvor Brad dem lokker.

Alle Valkyrier.

Men med Frydeskrig hans Fugle
flokkes, hvor Brad dem lokker.

Under det Sidste adskille de Væven, saa at en Valkyrie faar hver et af de fem Spyd i Haanden. Efter Sangens Slutning forsvinde de i Lunden. Musiken holder op.

Ud igjennem Borgporten kommer Gunnar, støttende sig til Gudruns venstre Arm; han bløder af mange Saar og bærer Sværdet sænket i den venstre Haand, medens Gudrun holder sit i den Højre; begge Sværd ere blodige.

Gudrun

(dragende ham henimod Nedgangen til Søen).

Herhid!

Gunnar.

For træt
og tung jeg er nu.

Her strande paa Sten
stormslagen Snekke!
(Han sætter sig paa Stenen, stønnende.)

Gudrun.

Slip ej Sværdet!
Saarets Mund
binder jeg til
og Blodet jeg standser!

Hun sætter sit Sværd til Støtte mod Stenen, river et Stykke af sit Hovedlin, stryger hans højre Ærme op og forbinder Armen. Idet hun knytter Linet, bliver hun Andvares Ring var og farer forfærdet op.

Hint Guld! — Guder,
Glimmerormen!?
Hvor fik du? — Tøv,
nu falder Taagen.
O Sigurd, Sigurd!
Sent det dages.
Den var det, du gav mig
at gjemme fordum —
min Vanrøgt — ak!
jeg ved, vi kivedes —
jeg mindes, i Mulm
et Mordspyd klang,
og Braadden bed,
og mine Brødre selv —
ak, List og Løgn
lokked dem til Daaden —
de Taaber, at tro
den Trædskes Opspind!

Nu truer dem selv
des tungere Kaar!
(pludselig vendende sig til Gunnar, smilende bittert)
Ha, mindes du Natten.
mørkest af alle.
da sorgnedslagen
Sigurds Enke
loved hans Banemænd
bitter Ve
og Men af den Myrdedes
Malm dem spaade?
Snart skal det ses.
om sandt hun varsled.

Gunnar.

Værre Ve
volder mig. Gudrun.
din Tunge nu.
end tusind Pile.
Hvad længe laa mig
lønlig i Hu
og tidt jeg tænkte paa.
tung i Sindet.
det gjenner du
af dets Gjemme frem
og gjør med min Fjende
fælleds Sag:
ved hans Haand nu
Hævn os rammer
for Ondt, vi øved
mod vor ædle Maag.
Vanskeligt er Værn

i vrang Sag
for de Alvises
vældige Domstol.
og Intet dølges
saa dybt i Sne,
at Sol det jo siden
tilsyne bringer.

Gudrun
(grundende)

Saa for jeg fjernt —
jed flyde fra Hjemmet —
i Ødeskoven
Ulve tuded —
hos fremmed Drot
mig Fristed undtes:
paa højen Hest
hented de mig hjem:
og Brynhilds Broder
som Brud jeg — Ha!
Fule Sejdkvind.
som fødte mig til Verden!
Du galdred og gav mig
Glemselsdrikken, —
jeg skjønner det, — samme
Skaal som Sigurd.
(med stigende Heftighed)
O, vanæret blev jeg.
til Vaande bunden!
Herligst Helt
var min Husbond først,
og lette løb mig

Livets Dage,
mens end mig undtes
hans Aasyn at skue, —
og nu har i lange,
lede Aar
fejg Mands Arm
i Favn mig taget,
og Moder er jeg bleven
til Børn, som jeg afskyr!
Ha, Kvalers Vover
vælte nu over mig!
Mine Nærfrænder
vil Niddingen dræbe!
Og magtløs staar jeg,
med marvløs Arm!
Idel Ondskab
og Uret volde
de Alt styrende
evige Magter,
og hin enøjede
As, som kaldes
Verdens Fader,
er værst af Alle.

Gunnar.

Tys! Retvise Magter
raade for Verden.
Men arm og usæl
vorder Atles Sejr,
og skue skal du
fra skinnende Højsal,
forudfarne

Fostbroder,
om modig Mand
til Maag du havde,
og om din Vivs Brødre
værd dig tykkes
til Sæde ved din
Side hisset!

Under denne Samtale har man af og til skimtet Høgne i Borgporten, i Kamp med de indenfra fremtrængende Fjender, og hørt Slagene af hans Øxe. Han kommer nu vaklende frem paa Scenen og dækker med den højre Haand et Saar i Brystet, medens han, støttende sig, lægger den venstre Haand paa Gudruns Skulder og siger:

Se did! Jeg kan ej
dæmme længer.
(med Bitterhed)
Andet var det, Gunnar,
da Grams Herre leved
og fulgte os Brødre
til Fjendestævne:
nu savne vi saare
Sigurds Sværdslag.

Han segner om ved Gudruns Fod, med Ansigtet vendt mod Borgporten. Gudrun har strax ved hans Indtræden grebet sit Sværd og staar med det hævet til Hug, idet Atles Krigere strømme ind og omringe Gruppen med hævede Sværd og Oxer. Atle træder sidst ind og tilraaber bydende sine Mænd: »Holdt!«

Gudrun

kaster sit Sværd efter ham, hvilket han undgaar ved hurtig at bøje sig, hvorpaa hun udbryder:

Huer dig, Herre,
min Hilsen ilde?

Værre var den dog
vorden, tror jeg,
var du ej sunken, Kryster!
i Knæ af Rædsel.

Atle
(imponeret).

Ondt du agter da
til Ondt at føje,
forfærdelige Viv!
Fuldstort Svogerskab
fik jeg dengang,
da dig jeg ægted.
Blødende ligge
mine Brødre hist
og faldne ere
mine Frænder alle
og Hælvten af min
Hær er ødet.

Gudrun.

Gammen kun
og Glæde det er mig
at høre dig højt
din Harm forkynde.
Guderne takker jeg,
naar det gaar dig ilde.

Atle
(fattende sig, ondskabsfuld).

End er det dog
uvist, Gudrun.

hvem af os To
værst det mon gaa.
Det mindes du, min
er Magten nu,
og vil det, tror jeg,
tære paa din Glæde,
naar du hører, hvad Hine
have i Vente.

Gudrun.

Fra dig kommer intet
Ondt uventet.

Atle
(til Krigerne).

Bast og bind mig
dem Begge flux!

Krigerne falde over Gunnar og Høgne og binde deres Hænder paa Ryggen. Høgne gjør Modstand, Gunnar lader det rolig ske.

Gunnar.

Stille, Broder!
Bunden Kæmpe
sømmer det slet
at slide, lig en Træl,
til fejge Fjenders
Fryd, i Rebet.

Atle.

Mellem tvende Vilkaar
Valg Jer undes:
enten at sige mig

Sandingen nu,
om hvor I dølge
Dragens Skatte,
eller og at lide
den ledeste Død:
(med et Sideblik til Gudrun)
Dig, Høgne, skal man
skjære Hjertet
imens det banker,
af Brystet ud,
sent og sagte,
med en sløvægget Kniv,
og end værre Bane
venter Gunnar,
med bundne Hænder,
hæderløs,
blandt kolde Kryb
paa Kulens Bund.
(da Ingen af dem svarer)
Tal, om Angst ej
Tungen Jer binder?

Gunnar.

Galen gjør dig
din Guldtørst Konge!
Det ved du vel,
vort Valg er gjort.

Høgne
(rejser sig, skjøndt med Besvær).

Gjør hvad du lyster!
Godt mig huer

at dø paa denne
Dag og Time.
Skade fik
vore Fjender af os,
imens vi kæmped
karske Begge;
nu mattes vi
af Vunder dybe:
for den Saaredes Liv
faar Sejrherren raade.

Han gaar fast og rank, ledet af nogle Krigere, ind i Lunden tilhøjre.

Gudrun,
der ved Atles Trusler er kommen i den heftigste Sindsbevægelse, ligesom i Færd med at knæle:

Atle!
(fattende sig)
Ha!
Nej, Høgne, nej!
Slig Skam skal dig aldrig
din Søster gjøre,
at hun tigger hin Nidding
om Naade for dig, —
skjøndt fordum os fostred
fælleds Hjemstavn
og tidt vi leged
i Lunden sammen
og gyldent Legetøj
gav os vor Moder.
Fly du fra mig,
fejge Blødhed!
Veg i Sindet

var jeg ogsaa,
kunde ræddes for Kvide,
som Kvinder pleje,
og græde — ha, grædt
har Gudruns Øjne.
Men det er længe,
lang Tid siden.
Haard er jeg
mellem Haarde vorden.
Glæd dig, Moder!
Godt jeg næmmer.
Set har Sol
min sidste Svaghed.

(til Gunnar)

Ej skal for Eder
mit Øje vædes,
ej min Graad Jer
i Graven følge;
men Hævn skal I faa —
jeg holder mit Ord —
Hævn, som vide
skal høres og spørges
og mindes, mens Mænd
i Mannheim bygge!

(Med et truende Blik til Atle iler hun ind ad Borgporten).

Atle

(synes først at ville gribe hende, men opgiver det),

Lad hende true!
Tomme Mundsvejr,
som Dvergemæle
magtesløse,

er alle Kvinders
onde Ord.

Gunnar.

Ringe Visdom
røber du, Maag!
og er du i Alt din Søster
saare ulig.
Det mærker man vel,
at Mødre tvende
fødte Jer; men sært
synes det mig være,
at I ere avlede
af een Fader.

Atle.

Andet skal lyde
fra din Læbe snart,
Usling, end Haans
og Ukvemsord.

En Kriger træder ind fra Lunden

Atle.

Hvad bringer du?

Krigeren.

Bud
om bold Mands Død.
Aldrig gaar i Glemme
Gjukungens Manddom.
Ej blegned Kinden,
ej blinked han med Øjet,

med lukte Læber
laa han rolig,
da kold ham i Kjødet
Kniven risted.
Men højt lo Høgne —
haardfør var han —,
da ram til Hjerte-
roden ind
langsomt frem
sig filed Odden.

Atle
(skuffet).

Hm!

Gunnar
(springer op).

Fred har da Høgne
den Fræknes Hjerte!
Lidet, Broder!
bæver det nu —
da i Barm du bar det,
bæved det mindre.
Lev nu saa langt
fra Lykken, Atle,
som fra mit Liggendefæ
du fjern skal være.
Altid havde jeg
Hu kunnet skifte,
mens Høgne leved.
Nu, han er borte,
nu vender sig ej

min Villie mer.
Nu ved kun Gunnar.
hvor Guldet dølges,
sikkert, i Elven
sænket ned,
og rinde skal
over Rigdomsgjemmet
de hvirvlende Vover,
mens Verden staar!

Atle.

Et glemmer du, Gunnar!
Grimhild lever:
til Tale tvinger jeg
Troldkvindens Mund.

Gunnar.

Større Skræmsel
staar af min Moder:
i Ham farer hun,
skjøndt Faa det vide,
og det er min Tro,
naar hun Tidende spørger
om sine Sønners
sidste Strid,
da skifter hun ikke
Skikkelse mer:
rædsom vil hun ruge
over Ringene stedse,
og dig, Atle,
vil altfor Meget

fattes i at vorde
en Fafnersbane!

Atle
(rasende).

Saa far da Øglerne
flux i Vold!

Paa hans Vink ledes Gunnar ud tilhøjre, dog ikke ad samme Vej som Høgne. Atle og alle Krigerne følge.

Musik. Fra Venstre bag ved Borgen træde Valkyrierne ind i heftig Bevægelse og synge

Gny vil nu af Glæde
gjalde hist i Hallen:
did fra Striden Storfolk
stige, faa Mænds Lige.
Følgende Gudruns Frænder,
farer en mandstærk Skare;
Himlens Veje vrimle
vide, hvor frem de skride.

Guldbedækte Døre
dønne; Kampens Sonner
hilser mild hin høje
Hærenes Drot med Ære.
Sligt faar den, der djærv tør
Døden gaa imøde,
Sæde i Hæderssalen
siden til Tidernes Ende.

(De forsvinde til samme Side, Musiken holder op. Det begynder at mørknes.)

Gudrun kommer ud fra Borgen, fulgt af Trælle.

Gudrun.

Fordum, Trælle,
fulgtes vi hid:
Troskab er hver min
Træl mig skyldig.
Om I nu fremme
flux min Villie,
da skal hin Skat,
I skued nys, —
al min Medgift
og Morgengave —
Eders vorde.
Aldrig saa man
trælbaaren Haand
saa herlig prydet,
og følger dermed
Friheden end.

En gammel Træl.

Men, om det mærkes
eller mislykkes?

Gudrun.

Da er I dødsens;
men Døden venter
vis paa Hver,
som uvillig lader:
slig en Skyld
skal siges ham paa,
at Galgen til ham
for god vil findes
og mod Husfruen tros ej

Trællens Ord.

(da de tie trufne)

Bærer da Ved,
som jeg bød Jer, sammen,
og hober det op
ved Hallens Dør, —

(dæmpet, med Eftertryk)

og hvæsser vel
Eders Vedøxer!

Trællene gaa ud til forskjellige Sider.

Gudrun

(alene).

I Smaa! I skal ikke
smage Luen;
men intet Liv kan jeg
levne tilbage
af Morderens Æt,
intet Minde om,
at nogensinde
Sigurds Enke
siden søgte
Seng med en Anden.

Idet hun vender sig for at gaa ind i Borgen, træder en Kriger ind fra Højre.

Krigeren.

Hil dig, Frue! Og hør
vor Høvdings Villie:
For Drotten skal flux
i Drikkehallen
og for hans Kæmper
Kveldsmad sættes
og uspart Mjød

og Mundgodt være,
at kvæges kunne
de Kamptrætte
og sømmeligt Gilde
for Sejren holdes.

Gudrun.

Med tørstig Læbe —
det tror jeg — skal Ingen
fra Gildet gange.
(nøiende)
Er Gunnar ilive?

Krigeren.

Han har sunget
sit sidste Kvæde.

Gudrun
(opbragt).

Hvad Kvæde?

Krigeren.

Saa kjæk
sig Kongen gjorde,
at, end mens Edder-
ormen bed ham
og graadigt Kryb
hans Kjød fortæred,
da sang han højt
om Heltedaad
og Norners Vælde.
Ned de kasted,
af Haan, en Harpe
til den Haandbundne;

men saa fagert
med sin Fod han slog den,
at, som Kvinder, kolde
Kæmper rørtes,
og tyktes det Alle
uhørt Manddom,
at han agted saa ringe
rædsom Pinsel
og mægted at synge
til sidste Stund,
da Luft og Liv
af Lungen foer ham.

Gudrun.

O Broder! Brodre!
(til Krigeren)
Bring dit Ærind!
(Krigeren gaar)
Nu, Erp og Eitil!
Eder det gjælder:
længe mig lysted
at læge Jer for Ælde!

Hun tager det Sværd op, som hun havde kastet efter Atle, og iler, med det i Haanden, ind i Borgen.

Atle kommer tilbage med Krigerne. Han bærer Andvares Ring paa sin højre Arm.

Atle
(viser Ringen til Krigerne).

Skuer, Hirdmænd
og Hærmænd alle,
hin vidt navnkundige
Kostbarhed,
som man siger den listige

Loke tog
i fordums Tid
fra Fjeldets Dverg,
skjønnest Mon
af Skatten, som siden
Fafner fik
fra sin Fader i Arv,
af Sigurd sat
paa min Søsters Haand
og ranet af Grimhilds
gridske Sønner, —
nu vunden tilbage
for Budles Æt.
Min er den
og Magt jeg ejer
med den over alt
det andet Guld,
som fjæles i Floden.
Findes skal det,
og vil da Enhver,
som viste os Troskab,
faa Syn for Sagn
og i Sandhed mærke,
om han tjener en gjerrig
eller gavmild Herre.

Krigerne.

Hil vor Drot?

Atle.

Drikken venter.

Under denne Replik ere Trællene komne tilbage og have, ubemærket af Krigerne, baaret store Dragter Ved ind i Borgen. Idet Atle vil gaa ind, træder Gudrun ud af Porten, med et Guldhorn i Haanden, fulgt af Hirdkvinder.

Atle
(studsende, halv ængstelig).

Gudrun!? Gaar du os
idag imøde?

Gudrun.

Hjemvendt Husbond
skal Husfruen møde
ved Borgens Led
med Lædskedrik.

Atle
(efter lidt Betænkning).

I Kveld du dine
Kjære misted,
og, skjøndt du ej. selv
er sagesløs,
da bedre sindet
du synes nu,
vil jeg byde dig Bøder
for Brødrenes Liv:
gode Gaver
giver jeg dig,
Trælkvinder fler
til Trøst og saa meget
snehvidt Sølv
som selv du lyster.

Gudrun
(opfarende).

Du Usl . . . .
(fattende sig)
Aldrig!
Intet mægter
at bøde mig mine

Brødres Tab.
og Intet kan du gjøre,
som godt mig tykkes.
Ublid var jeg, —
værre vil jeg blive,
og aldrig ender
Ulykken for dig,
før jeg — (mumlende) eller du —
i Jorden ligger.
Men nu er jeg mødig
og magtesløs.
Mænds Vælde gjør Kvinders
Kaar fuldtunge;
naar Armen slappes,
synker Haanden
og snart vil rave
rodhugget Træ.
Nu, Atle, for Alt
du ene raader:
thi lod jeg for Gjæster
Gildet berede,
og her efter vante
Vis jeg bærer
min Herre Hæders-
hornet imøde.

Atle
(overmodig, idet han tager Hornet).

For tørstig Mund
er Mjød velkommen.
Sandt er dog,
hvad der siges om Kvindfolk:
er En end aldrig

saa ond at styre,
mærker hun Magten,
myg hun vorder.

Han tømmer rask Hornet; da han mærker Eftersmagen, vedbliver han, vild:

Kvinde! Hvad drøjed du
Drikken med?

Gudrun.

Nu drak du dine
Drenges Minde:
drøjet var Drikken
med deres Blod.

Atle
(forfærdet, stirrende).

Dræbte — Drengene —
drak jeg? — du lyver!

Gudrun.

Ej kalder du til dine
Knæer mere
Erp eller Eitil
ungdomsglade.
Ødt er al din
Æt nu, Budlung!
Til deres Arveøl
ind du gange:
jeg fik min Lod
og ler ej af den.

Atle.

Skam og Skjændsel
ske dig, Utyske!
Storsindet

sagde man du var,
fordum, dengang
jeg fæstede dig:
det, lærte vi, var ej
Løgn eller Tant.
Paa Baal burde du
brændes! — og stenes!
Da havde du, hvad du
higer efter.
Aldrig vil jeg atter
for Øje se dig.

Han iler ind i Borgen, fulgt af Krigerne.

Gudrun.

Daare! fra ingen
Dyst du kom,
saa at Sejr du bragte
tilbage med dig.
Gak nu og glem
din Gru og Sorg
i Drukkenskabens
Dunst, som du plejer!
Snart dysser min Urt
i Dvale dem Alle,
og snart er da Gudruns
Gjerning endt.

Hun gaar ind i Borgen med Hirdkvinderne.

Valkyrierne komme hurtig frem fra Lunden, under Musik, og ordne sig i to Rækker langs med Lundens Kant, idet de synge.

Første Halvchor.

Ve! Ve! Tre Gange Ve!
Trende vældige Helteætter,

mægtige Slægters sidste Kraft,
slettes nu ud af Verdens Kreds.
Ligge nu øde
Landene vide;
Folkenes Hæder ved Ædlingers
Fald fordunkles.

Andet Halvchor.

Se! Se! — Rasende — se! —
rovgridsk slaar gjennem Gaardens Tage
med Knittren forbittret Kvindes Hævn:
knagende styrter Husets Gavl.
Lyde fra drukne
Læber nu Dødsraab;
tæres og blandes med Brandene
Tvedragts-Malmet.

Alle Valkyrier.

Grumme vi ginge
grusomme Domme
blandt Jordens Børn at fuldbyrde:
Manddrab at volde,
Mord at berede, —
mange ere Menneskers Sorger.

Imidlertid er Bjælkehuset kommet helt i Brand.

Gudrun
(iler med opløst Haar ud fra Borgen, talende).

Løb kun med Panden
mod lukte Døre!
Fast er hver en
Vej Jer spærret. —
Lad nu, Sigurd,
din sorte Ganger

trave herhid,
og husk, hvad vi mæled,
da sammen vi Begge
sad paa Lejet
hin Kveld, i Kjærlighed:
komme skulde du,
hvis du først
maatte friste Døden,
fra Hels Haller
og hente mig til dig,
og jeg under Jorden
hjemsøge dig!

Hun iler hen mod Brinken, for at styrte sig i Søen.

Første Valkyrie
(træder hende standsende imøde, synger).

Gak tilbage
Gjukedatter!
Dig er end ej
Døden undt.
Længe skal du leve,
lide værre Kvide,
ægte anden Mand, til
andre Riger vandre.
Sønner fler du føder. —
falde skal de Alle,
inden Dødens dunkle
Dør for dig sig rører! —
Kald ej Sigurd! selv du
i Snaren lod ham fare,
elskovssyg, skjøndt Ondt du
aned: det blev hans Bane.

(Gudrun skjuler fortvivlet sit Ansigt med Hænderne.)

Men søg ej Helten hist: hos
Hel han aldrig dvæled.
Til Sejrsfolkets Fader
færdes alt det Stærke. —
Se, hist er nær den Nære,
her er fjern den Fjerne!

Idet hun ved disse Ord peger mod Skyerne over Fjorden, ser man Valhal aabenbare sig. Loftet i Salen er Spyd, tækkede med Skjolde. Paa to lange Sidebænke sidde Guderne og Einherjerne. Odin i Højsædet paa Midten af Bænken tilhøjre. Paa Tværbænken i Baggrunden sidde Diserne, Frigga i Midten. Valkyrier ere i Begreb med at skjænke Mjød i Hornene. Foran tilvenstre har Sigurd rejst sig fra Bænken og gaar med Brynhild ved Haanden Høgne og Gunnar imøde, der træde ind fra Højre. De omfavnes og kysses. Imidlertid spilles en Sejrsmarche og alle Valkyrier synge:

Mod og Ære, til Magterne falde,
Mødes skal hist, hvor Døden kun er Gammen,
Lysomstraalet Liv de nyde,
Legende Stridens Styrkeleg.
Aldrig uddø Manddom i Norden!
Evig vorder da Folkenes Hæder;
hedenfarne Heltes Ry skal
hyldes, mens Bølge skyller mod Strand!

Imidlertid er Husets Brand ophørt. Gudrun ligger knælende paa Jorden. Teppet falder.